

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 25 JULI 1930 N° 19

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

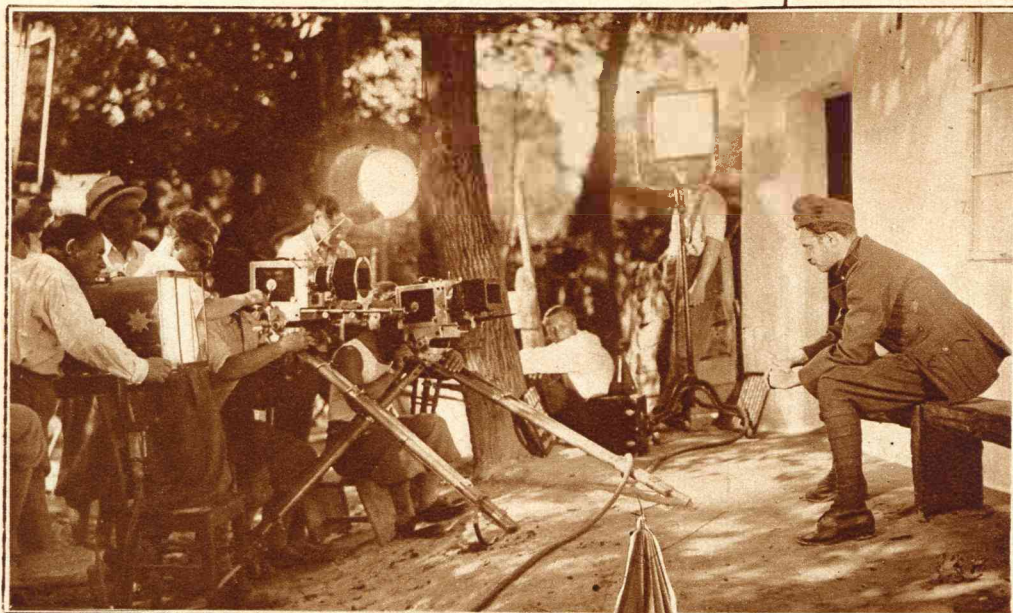

deze FLIRT vormt een schoonheid op zich zelf.

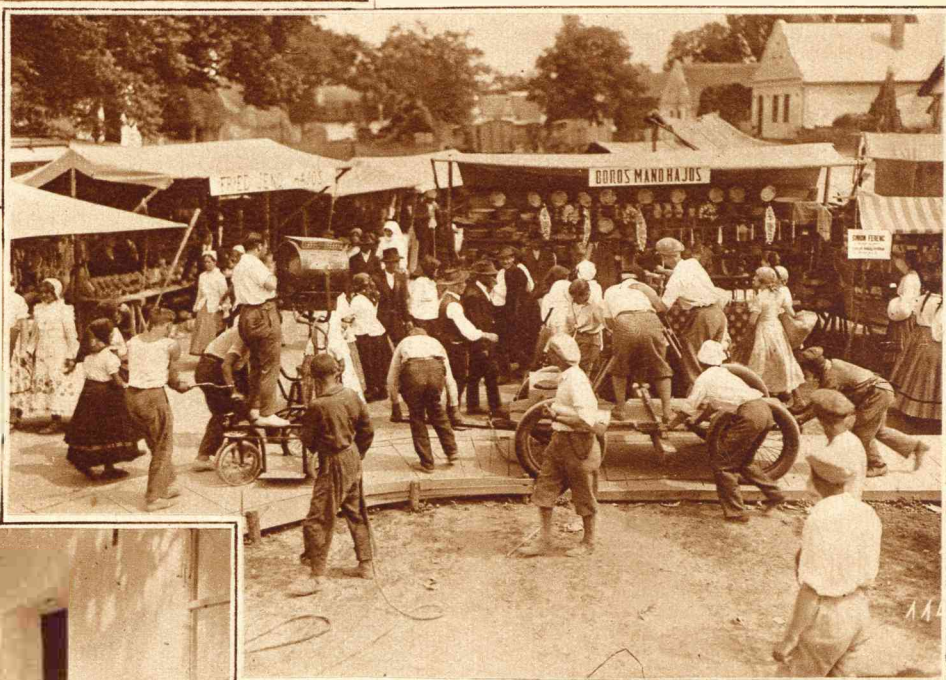

Een houten kademuur wordt in het atelier opgesteld, de afscheid nemende familie erop geplaatst, en dan commandeert de regisseur: ruinen!

DE WERELD

De teruggekeerde soldaat zit voor zijn boerderij en staart over de landouwen!

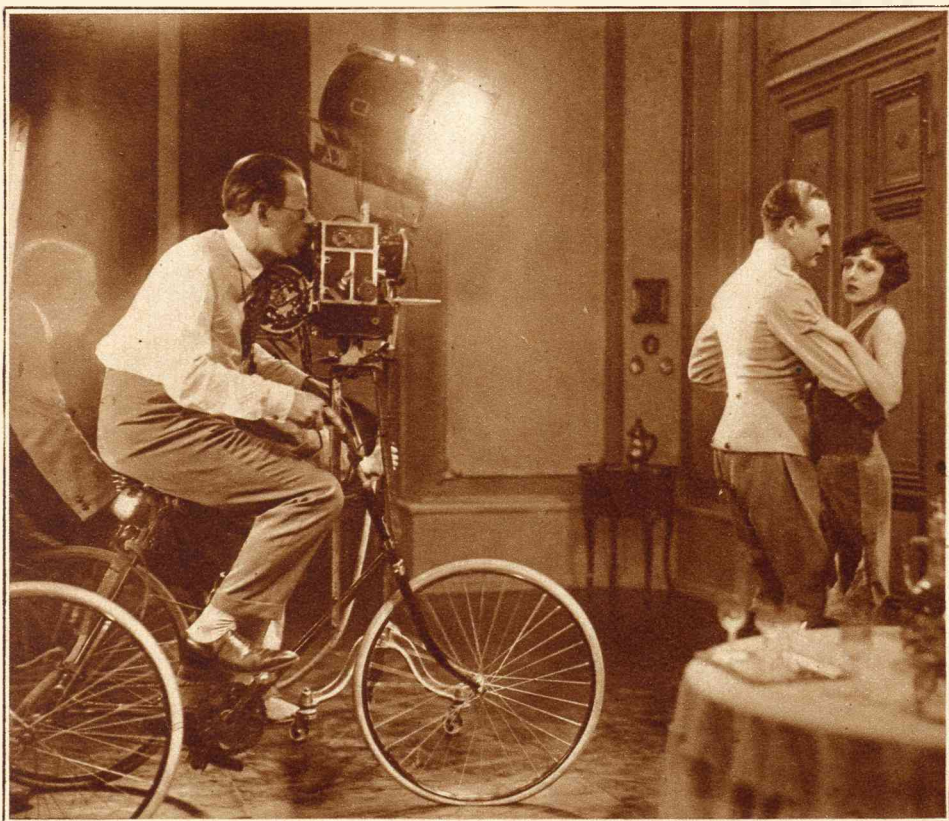

Gaun wordt even 'n hoekje tot jaarmarkt ingericht.

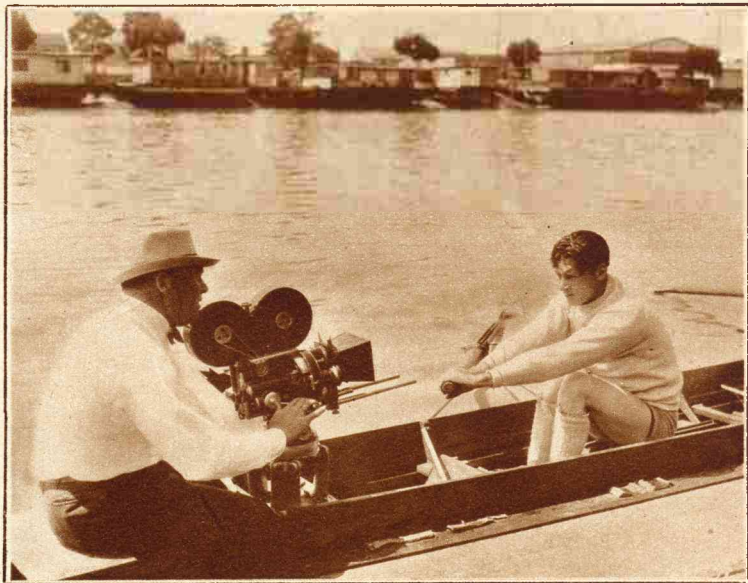
Op de terreinen der filmaatschappij wordt een moestuin aangelegd en men heeft klein Azië thuis.

GEZIEN
DOOR DE
**FILM-
CAMERA**

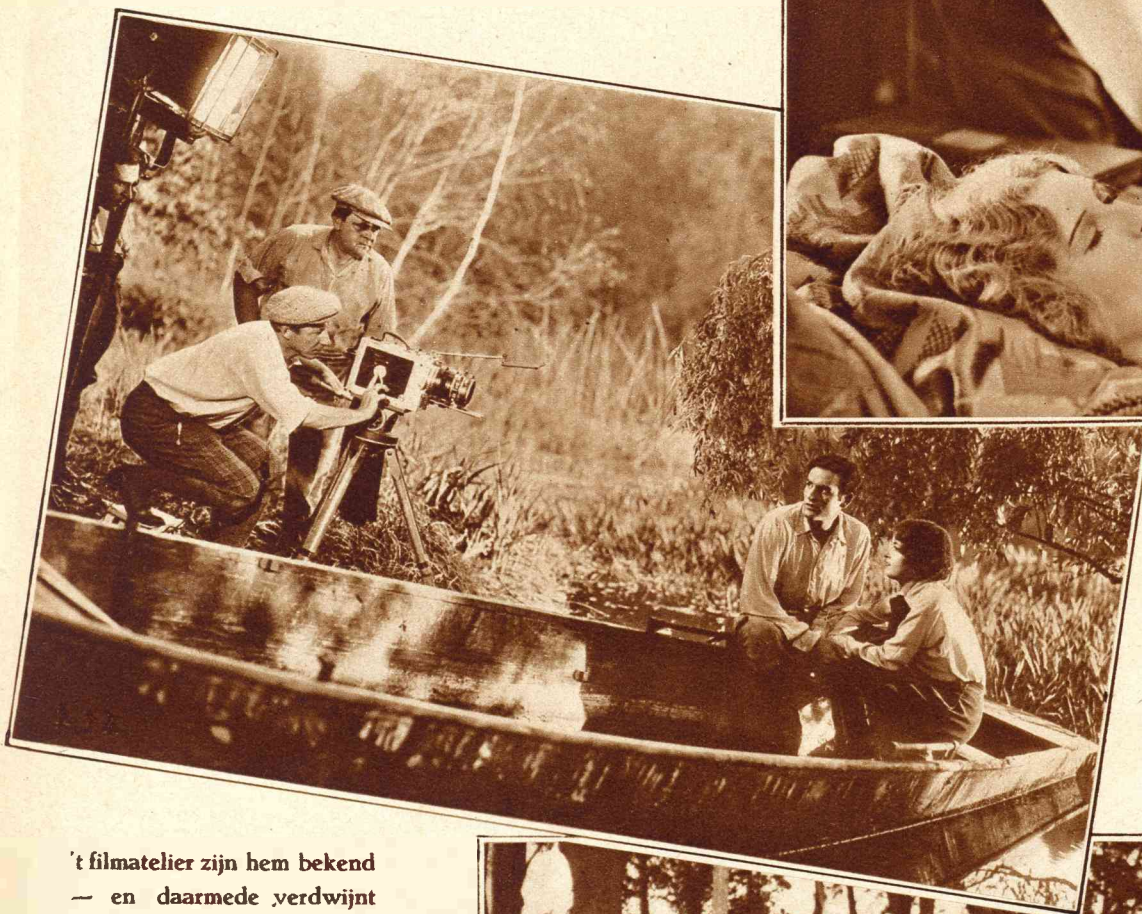
Tervijl het paar moet dansen, rijdt de „kameraman” op een driewieler rond hen heen, om de bewegingen goed te kunnen opnemen.

En dit vrachtje moet de race-roeier meentrekken!

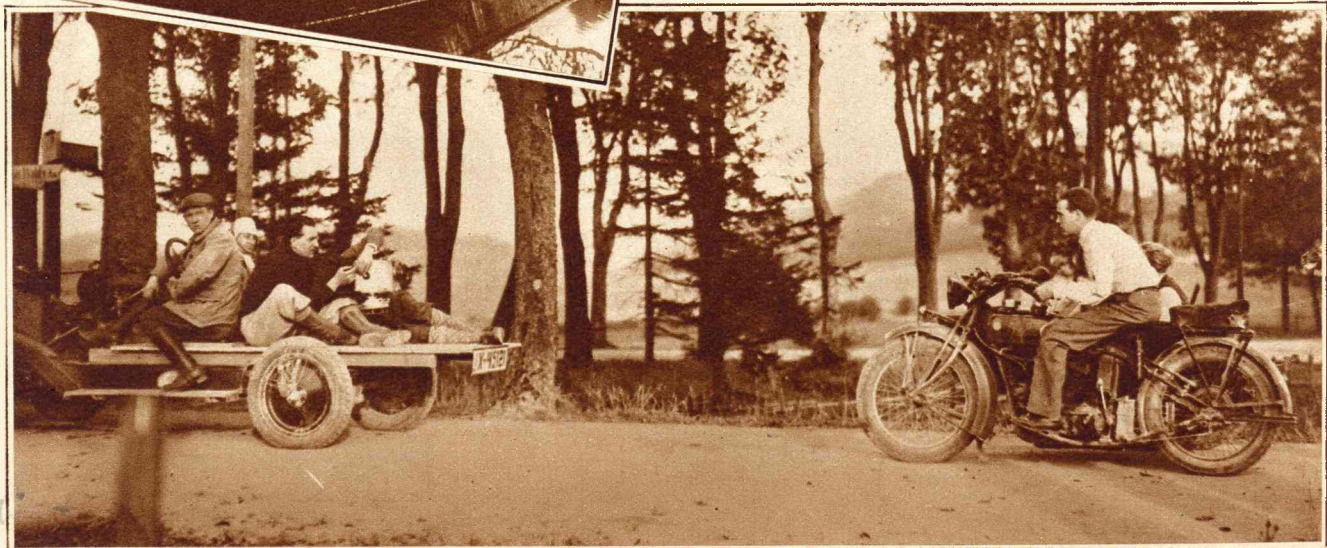
En zij sterft op deze ongemakkelijke wijze

Het linkergedeelte van deze idylle krijgt u nooit te zien.

Hier ontsnapt de held door een wilde vlucht per motorrijwiel aan zijn vervolgers. En vlak voor hem uit rijdt een vrachtauto waar de camera op is geplaatst.

't filmatelier zijn hem bekend — en daarmee verdwijnt voor hem veel van de poëtische bekoring, die het zien van een goede film kan uitoefenen. Op gevaar af, dat men ons zal verwijten fotografische onthullingen te doen, brengen wij hierbij een serie reproducties, die veel illusies misschien zullen ontnemen, maar die toch op zichzelf zoo interessant zijn, dat menig een: „hè, dat heb ik niet geweten,” niet zal kunnen terughouden.

O wilde en onvervalschte pracht
Der Blomme in de watergracht... *Guido*
(Gezelle)

Dr. A. Defuer.

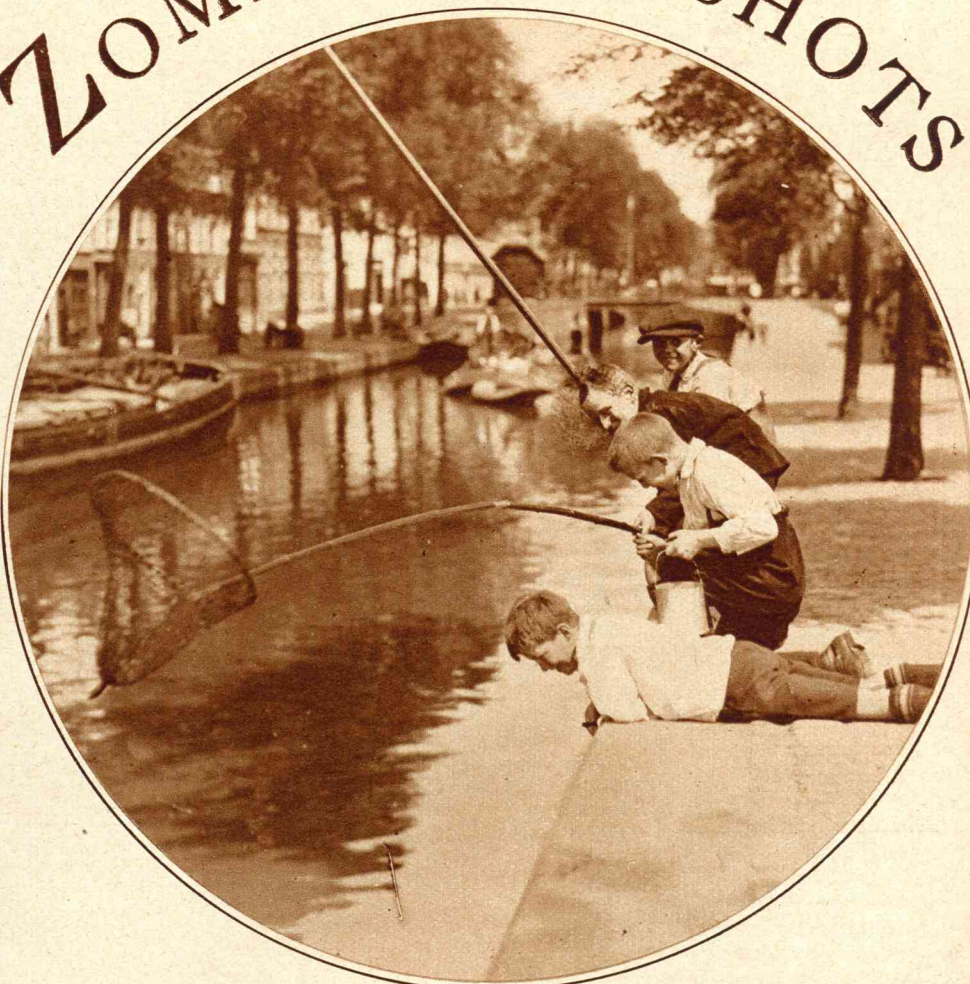

De laatsten der Mohikanen.

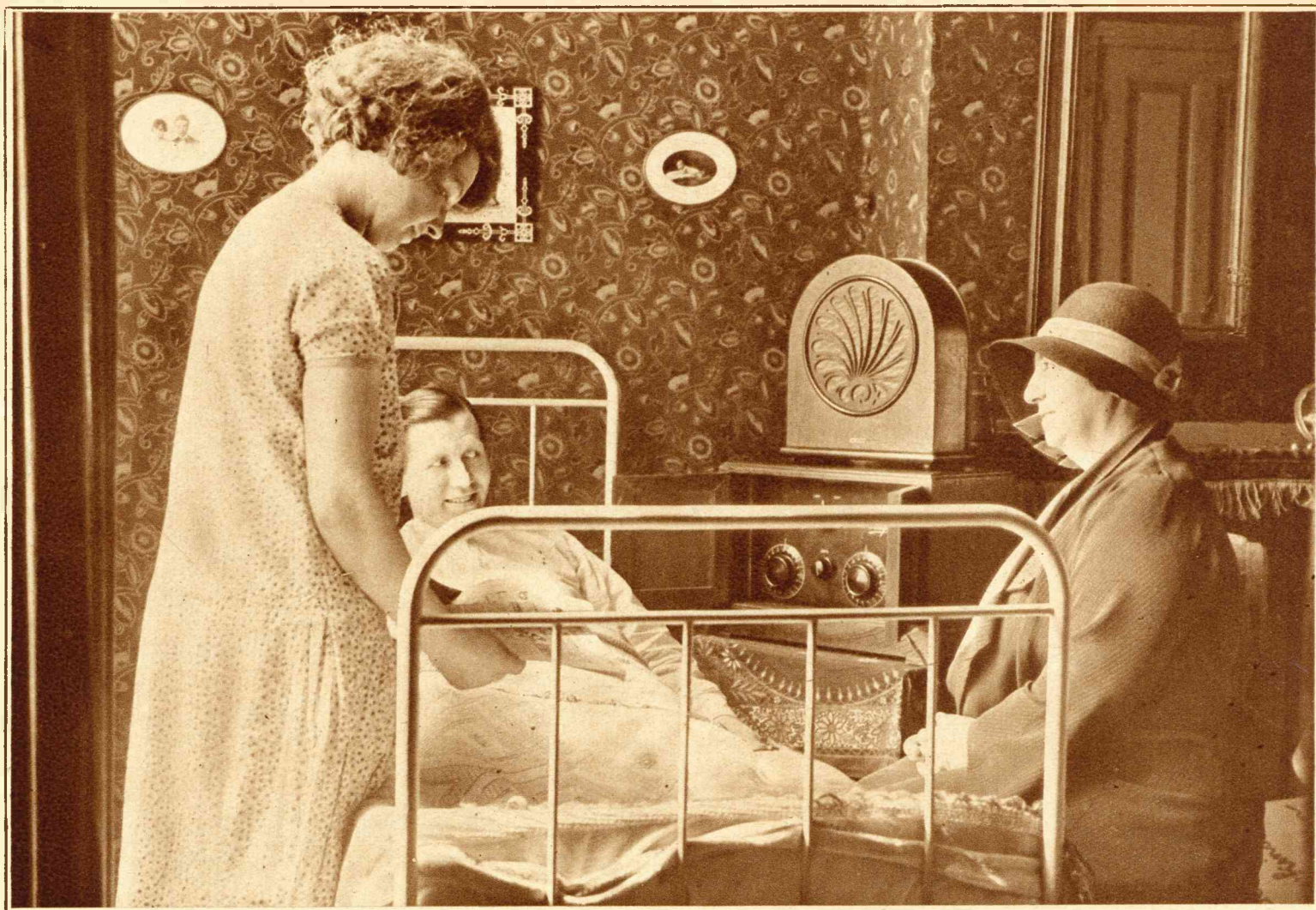
ZOMER-SNAPSHOTS

Een straatje om in de middagpauze.

Schrale vangst.

ZIEKEN-THUIS: Antoinette van Dijk, de verzorgster aan het welbekende Radio-Zieken-uurtje, op bezoek bij een der patiënten, aan wie het Radiofonds een toestel bezorgde. Men kan het de lijdende wel aanzien, welk een genot die wereld-in-de-ziekenkamer haar verschaft. Het jonge, zorgzame verpleegsterkje zoekt tijdens het maken der foto in het programma een mooie uitzending op.

HAAGSCHE KRONIEK

Bij „Zieken-Thuis” — 'n Edel streven — 'n Lotje?
— Hals-nek-en-nieren-brekende Zondagsgenoe-
gens — Van monsters en engelen — Amok-
roes! — Zondagavondse straatbeeldjes —
Sorgholiet open — Een steeds
groeijende erfenis — In den
Dierentuin met minister Ruijs —
„Nos jungunt Rosae” — Musi-
ceerende Tom Mix-en, die ver-
stand van reclame hebben.

„Ja,” zei het zieke vrouwtje, dat reeds van hare kindsheid af te bed ligt, „ja, dat is tegenwoordig toch wel erg mooi meneer — zooveel als goeie menschen voor 'n arme zieke doen; je zou er vroeger toch niet van gehoord hebben, hè? Want als u wist, als u toch wist hè, hoeveel aangename uurtjes ik door dat prachtige toestel toch al heb gehad, hier op m'n bed — nee, 't is wezenlijk 'n geluk. 'n Heel groot geluk, meneer” en liefkoozend streelen haar koortsig-schitterende oogen het fraaie radio-toestel, dat juist eindigde met de morgenwijding. „En nou straks zet ik 't op het „zieken-uurtje” van mevrouw Van Dijk, dat sla ik nooit over, hoor,” en schalks glunderen de wat felle oogen in die van Antoinette van Dijk, met wie ik

enkele zieken thuis bezocht, daartoe uitgenoodigd door den secretaris van het Radiofonds „Zieken-Thuis”, onder voor-
zitterschap van den bekenden Haagschen medicus, Dr. F. W. C. de Grave.

Reeds 61 zieken, meestal jarenlang gebonden aan hun bed, afgesloten dus van alle wereldgebeuren, overgelaten aan de mistroostige eenzaamheid, die hen anders heelemáál zou nekken, zijn reeds voorzien van Radio door het comité Zieken-Thuis, dat zich daarvoor — met de gulle medewerking van particulieren, zaken, verenigingen en officieele instellingen — inspanst en geen moeite ontziet. Er wordt hier in onze stad veel, véél goed gedaan. Diverse comité's — op velerlei gebied, diverse verenigingen, groot en klein, steken allen vrijen tijd, waarover de leden na de dagtaak nog beschikken, in dienst van de hulpbehoevenden, van de stakkerds, van de ouden van dagen, onder ons. Ook hierop eens 'n lichtje te laten schijnen

De ploeregens van het begin der week hebben den velen belusten wandelaarsZorghvliet, dat Maandag werd opengesteld, met in zijn gunstigste licht laten zien!

in de Kroniek van alle Haagsche bijzonderheden, is toch heusch niet over-dreven.

„Zieken-Thuis” gaat nu loten. In de Bijenkorf staan in een fraaie vitrine (ik zei al: ook de zaken werken mede aan dit schoone streven) de prijzen geëtaleerd.

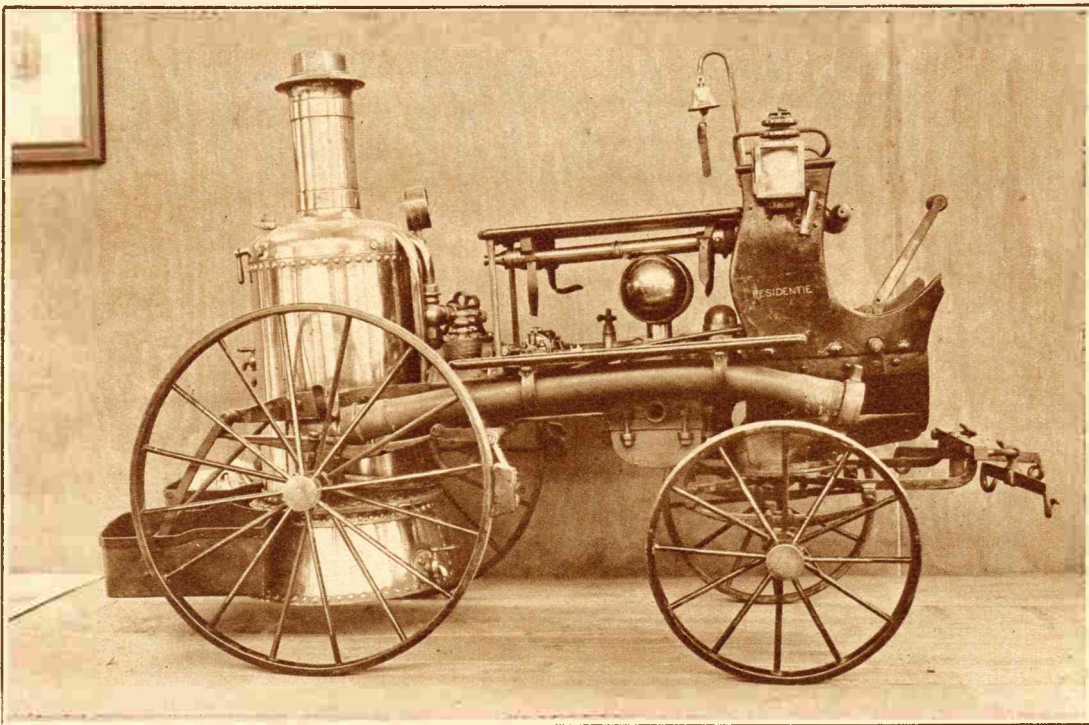
En wilt ge 'n lotje?

In de Bijenkorf kunt ge er u van voorzien. Reclame wil ik niet maken. Hoe goed m'n wil er ook voor is. Maar 't Giro-nummer van den penningmeester is :37297. Misschien dat ie er nu toch wel iets van merkt...? Toe nou! Als je zoo, vooral in dezen zomertijd, aan verschillende ziekbedden toefde, en je komt weer in Gods schoone, bloeiende natuur — ook al schijnt het gulden zonnetje dan eens tusschen twee buitjes door, zooals de laatste weken — dan voel je je gezondheid weer als een millioenenbezit, zoo kostbaar en zoo rijk.

En terwijl ik dit zoo schrijf, met ooren, die nog nabonzen van 't Zondagsch motorgejakkert — 'n liefhebberij, die van week op week angstwekkend toeneemt in onze stad met haar spiegelgladde wegen, dan begrijp ik nog minder dan anders van deze hals-nek-en-nieren-brekende-gevoelens op de Zondagochtenden.

In rissen van tientallen achter elkaar stuiven zij als krankzinnigen door de straten, die blauw bewalmd hangen van de vieze luchten uit die brakende tweede- en derde-handsche monsters met den motorengel. Want die ontbreekt nimmer achter den leergejastten ridder, die met overwinning- en veroveraarsbravour de wegen voor 'n ieder verpest. En 't leven waagt van iedereen in dollen amok-roes.

We leven in de eeuw van sport; maar wat heeft dit met sport te maken? 't Staat veel dichter bij drankzucht of zoo iets.

Op de Internationale Brandweertentoonstelling, die vandaag te Rotterdam geopend wordt, prijkt ook onze eerste Haagsche stoombrandspuit uit: de Residentie.

En als het Maandagochtend is — ja, 's Zondags-avonds leest men 't reeds aan de couranten-gevels, dan wemelen de lijsten van ongelukken (en in dezen tijd van verdronkenen), in onze verschrikte oogen. Verkeerslantaarns gaan er aan, evengoed als menschen. Ingedekte tramwagens en verwrongen auto's; inmeekaar-geramde fietsen en motorpuinhoopjes; groepjes ontstelde menschen om „iets”, dat op den grond ligt — dat zijn zoo de straatbeelden 's Zondagsavonds, de vruchten van een dag vermaak!

Als men vóór dien tijd toch z'n gezondheid en gave leden wist te waardeeren....!

* *

Heden werd park Sorghvliet opengesteld voor de wandelaars, die het er voor over hebben, om in dit stukje omheinde Scheveningsche boschjes te gaan wandelen à raison van 'n pop. Zware plasbuien tuimelden uit de grijze luchten, wat het er in dit

Sorghvliet niet beter op maakte. Heele rissen liefhebbers voor 'n wandelkaart toefden in het Hoofdbureau van politie, waar naartig twee inspecteurs kaarten verkochten voor 'n gulden. De zaken gingen goed.

En zoo wordt deze erfenis nog steeds groter en guller.

De Rozententoonstelling in den Dierentuin leverde een nog grandiozer triomf van het natuurschoon! Minister Ruijs opende dit jaar deze expositie van Flora's liefste kinderen met een sympathieke rede en waar men onzen minister-President bewegen kon, deze tentoonstelling met zijne Excellente tegenwoordigheid op te luisteren en te openen, daar mag men vaststellen, dat zij van jaar tot jaar fraaier en belangwekkender is uitgegroeid tot iets zeer bijzonders.

„Nos Jungunt Rosae” droeg wel zéér veel bij tot de algemeene belangstelling voor het interessante vak van de veredeling der bloemenkoningin, die weer ieder jaar zich in groter majesteit aan den natuurliefhebber vertoont.

Nu we toch even in den Dierentuin verwijlen — hebt ge er de musicerende Tom Mix-en meegemaakt, die met hoeden als marktkramen zoo groot en met lasso's hun kunstzinnige verrichtingen opluisterden?

't Ging er vroolijk toe.

De één zegt: 't zijn Amerikaansche studenten; de ander: 't zijn echte cowboy's, maar voor mij zijn het weer 'n bende concurrenten voor onze eigen musici, die meer muziek dan reclame bestudeeren en dus — op de kleine steentjes voor het hek staan.

Zoo is 't nu eenmaal vandaag!

Den Haag, 21 Juli 1930

A. A. L. GRAUMANS.

Het is gewoonte geworden om de blijdschap over het gereedkomen eener asfaltbestrating te witten door een feestelijke winkelweek. De Hoefkade was thans aan de heurt en de winkeliers zijn er niet achtergebleven bij hun collega's uit andere met asfalt gezegende wijken.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Vergeef mij, wanneer ik persoonlijk word — maar ik ging 't eerst naar de telefoon en ik wist, dat 't noch u noch uw oom was."

"Nee. We hebben niet opgebeld."

"Hij ging uit en ik weet niet, wanneer hij terugkwam. Maar gisterenmorgen zag ik hem een oogenblik. Hij scheen zichzelf niet. Er waren donkere kringen onder zijn oogen — en iets in zijn manier van doen, dat ik niet kon begrijpen, en dat me niet aanstond. Hij zag er meer uit, zooals hij deed, toen hij pas uit de gevangenis kwam. Gisteravond kwam hij heel laat thuis. Ik had een voorwendsel gezocht om beneden te blijven. Hij trachtte mij voorbij te loopen zonder iets te zeggen, maar ik hield hem staande. Hij had niets te zeggen. Ik vroeg hem, of hij heelemaal in orde was, en hij zei van ja. Maar zijn manier van doen was vreemd — bijna ruw. Juffrouw Shannon — er gaat iets verkeerd, er gaat iets verschrikkelijk verkeerd met Bob."

De meisjes zochten geen uitvluchten voor elkander.

"Ik heb hem in 't geheel niet gezien, juffrouw Borden. Ik had den indruk, dat hij me trachtte te vermijden. Ik heb óók verdriet gehad. En ik heb me angstig gemaakt — hoewel de hemel mag weten waarom. Ik weet er nog minder van dan u."

"Geloof u óók, dat er iets niet in den haak is?"

"Ja. Ik heb geen bepaalde reden om dat te denken. Maar ik kan niet helpen, dat ik dien indruk heb — 't is niet gewóón, ziet u, dat Bob in zóólang niet naar me omkijkt."

"En uw oom?"

"Ik geloof dat dat 't is, waar ik over pieker. Hij is voortdurend met oom Todd samen geweest. Dat wil zeggen, ik ben daar zoo goed als zeker van. Ik vroeg oom Todd er naar — en kreeg geen antwoord. Hij kan niet goed comédie spelen, weet u, en het was duidelijk, dat ze samen over iets gesproken hadden, waarvan hij niet wilde, dat ik 't wist. Oom Todd deed geheimzinnig en verlegen. Hij ontkende niet, met Bob samen geweest te zijn, maar hij zei me, dat ik er maar niet over moest tobben — en dat zonder dat ik in 't minst over tobben gerept had. Dat zei me duidelijk, dat er iets was, om over te tobben."

"Wat?"

"God weet het, juffrouw Borden. En dat komt nu juist, nu ik dacht, dat alles zoo goed ging. Ik maak me bang."

"Waarom? Ik ben óók bang, maar ik kan mijn eigen gevoelens niet begrijpen. Het doet zoo goed om eens met u te praten, omdat u — me begrijpt. U — u denkt misschien — dat Bob —"

"Ja." Kathleen ontmoette rustig den blik der andere. "We moeten niet vergeten, juffrouw Borden, dat Bob Terry niet denkt als andere mannen. Drie jaren lang heeft hij in de gevangenis geleefd. Ik ben verschrikkelijk bang, dat hij iets gedaan heeft, dat —"

"Iets misdadigs?"

"Oh! Het is afschuwelijk van me, om dat te denken, maar ik kan het niet helpen. Ik zou hem niet veroordeelen, als hij het deed. Maar

ik zou zoo'n verdriet hebben —" Lois stond impulsief op en legde haar hand op Kathleen's schouder.

"Waarom?" vroeg zij eenvoudig.

Kathleen keek op met vochtige oogen.

"Weet u dat niet? Heeft Bob het u niet verteld?"

"Wat?" Haar stem was weinig meer dan een gefluister.

"Bob en ik zijn verloofd!"

"Eén oogenblik sloot Lois haar oogen. De kamer draaide om haar heen — ze voelde zich duizelig. Toen glimlachte ze dapper.

"Dat vermoedde ik al. Ik ben zoo blij, juffrouw Shannon — zoo erg blij, voor Bob — en voor u."

En toen deed ze iets heel vreemds. Ze ging plotling zitten — omdat het scheen, alsof haar knieën haar niet langer wilden dragen. En ondanks haar heldhaftige pogingen stroomden de tranen langs haar wangen.

Kathleen ging op de armleuning van haar stoel zitten. Ze drukte haar gezicht tegen Lois' tengeren schouder en ook Kathleen schreide droevig.

"Oh! Lois," zei ze, "wat vind ik dat ellendig — ellendig — dit! En ik begrijp niets van Bob. Of van mezelf — of van jou. Maar juist nu moeten we den moed niet laten zakken. We moesten te weten zien te komen, wat er aan hapert — en we moeten elkander steunen."

Maar Lois antwoordde niet. Op dit oogenblik was zij alleen maar een vrouw — innig liefhebbend, diep gewond en geheel en al buiten zichzelf.

En daar, in de kleine, eenvoudige kamer, schreiden twee vrouwen, die met de reine liefde van hun trouw hart denzelfden man liefhadden, in elkanders armen hun leed uit.

DE TIGSTE HOOFDSTUK

Todd Shannon voelde zich zelf gerechtvaardigd bij wat hij deed. Het was niet alleen de klemmende logica van John Carmody, waardoor hij zich liet leiden bij zijn raadgevingen aan Bob Terry. Veeleer was het de voortdurende gedachte aan Kathleen, en haar blijvend geluk.

"Doe het, Bob," zei hij voor den tienden keer.

"Je loopt geen sikkepitje risico.

En zelfs als dat wél zoo was, zou

John Carmody je eruit helpen. Hij

kàn het; dat weet je. En het zal Peter Borden niet

glad zitten."

Dat was Todd's aanvalsmethode, en op zijn ruwe, simpele manier dacht Todd, dat hij zóó het best de belangen diende van dezen jongen man en van het meisje, dat hij als een dochter beschouwde.

Todd was bang voor Lois Borden. Zij verbijssterde hem met haar schoonheid, haar beschaving en haar menschevriendheid. Geen wonder, dat Bob van streek raakte bij de enkele gedachte, dat dit verrukkelijke schepseltje belang in hem stelde.

Maar Todd was overtuigd, dat Lois Bob nooit gelukkig zou kunnen maken. Zij was niet zijn type: zij behoorden tot verschillende werelden, en er zou nooit eenig contact tusschen hen geweest zijn, wanneer die catastrofe niet had plaatsgevonden.

Wat Carmody aanraadde en Bob overwoog, was een volmaakte oplossing van het vraagstuk. Wanneer Bob Peter Borden ruïneerde, zou diens dochter hem dat nooit vergeven. Dat zou den laatsten hinderpaal voor een huwelijk tusschen den jongen man en Kathleen wegnemen. Todd redeneerde slechts met de resultaten voor oogen.

Gedurende de drie jaren, dat hij in de Staatsgevangenis een cel met Bob had gedeeld, had de oudere man veel van Bob's hartstochtelijk verlangen naar wraak op Peter Borden overgenomen. Todd had geen gewetensbezwaren; hij geloofde ook niet, dat Bob die had. Hij begreep niet, waartoe zooiets dienen zou.

Met Carmody als leider van den roef was Bob veilig. Het mogelijk gevaar was het eenige, wat Todd teruggehouden zou hebben. Hij wilde niet, dat de jongen opnieuw kans zou loopen, in de gevangenis te raken voor wat hij ging doen. Maar het was, zooals Carmody zei: iedereen zou kunnen weten, dat Bob schuldig was, en ze zouden hem toch niets kunnen maken. Het weten was één ding; het veroordeelen was iets heel anders.

"Ik zou het afschuwelijk vinden, weer terecht te moeten staan, Todd."

"Och wat! Wat betekent een terechtzitting? Het vonnis, dat is 't ergste."

"Dat weet ik. Maar de schande van zooiets!"

"Pff! Heb je al geen schande genoeg doorgemaakt? Was dat erger, dan in de cel te zitten en de bezoekers naar je te zien staren en ze te hooren vragen, wie je bent en waarvoor je zat? Was het erger dan je door den wachter te laten roepen, zoodat philanthropen en gevangenisvormers met je konden praten — alsof je een dier was, dat men dichterbij fluit? En onthou dit nu goed, Bob: als je je leven lang recht uit wilt gaan zonder iets te doen, waardoor je gevaar loopt, dan vind ik dat best, en ik zal je helpen. Als je van plan bent, te vergeten, dat je met Peter Borden nog iets te vereffenen hebt — dan zal ik je daar geen verwijt van maken. Het zijn jouw zaken — niet

LEIDEN — Een welig zomersch kijkje op de Koepoortbrug

de mijne. Maar één ding zeg ik je, jong, als je er nog net zoo over denkt als vroeger — dan heb je nu je laatste en eenige kans. Dit moet je niet uit 't oog verliezen."

Bob aarzelde. Hij wist, dat Todd de waarheid sprak. En hij wilde Borden doen boeten. Hij verwachtte zijn eigen besluiteloosheid. Hij hield zichzelf telkens en telkens weer voor, dat hij geen gewetensbezwaren kende. Hij haatte zijn trots en zijn eigen nauwgezetheid. Het scheen te duiden op slapte, weekheid, en hij wilde niet week zijn.

En nu voerde een machtige stroom hem mee. Hij verdacht noch Carmody noch Shannon van bij-motieven. Het kwam geen oogenblik bij hem op, dat één van beiden iets voor hem verzweeg. Zij waren zijn vrienden; hij vertrouwde beiden onvoorwaardelijk, en zij zetten hem ertoe aan. Ze rieden hem, dat hij de obligaties van Borden zou stelen en den kleinen, onbespelijkken man in de diepste ellende storten. Hem misschien zelfs naar de staatsgevangenis zenden wegens verduistering. Bob was verblind door dat idee. Het was zoo moeilijk, zich Borden vóór te stellen in de gevangenis, wit dragend, katoenen hemden makend, zwoegend over de dagtaak, die voor elken gevangene verplichtend is.

Wraak! Veiligheid! En verondersteld, dat hij het deed? Was het niet Borden's eigen schuld?

Het was de laatste kans. De eenige kans. Todd raadde het aan. Carmody raadde het aan. Carmody garandeerde hem veiligheid — zelfs indien hij ontdekt werd. Er was een doodelijke ironie in de situatie, een parallel die een onweerstaanbare aantrekking op Bob uitoefende. Het zou al mooi geweest zijn, zijn rekening met Borden, door welke wraak ook, te vereffen; maar een vergelding als déze, die precies dezelfde ellende over hem zou brengen, als Bob's eigen deel geweest was — De jonge man keerde zich om en keek zijn vriend in het gezicht.

"Wil je me één vraag eerlijk beantwoorden, Todd?"

"Zeker, jongen, zeker."

"Hoe zou Kathleen dit opnemen?"

Todd glimlachte. "Tob je daarover? Ze zou het zeker begrijpen."

"Zou ze blij zijn?"

"W-e-e-el — ik zeg niet, dat ze zou jubelen. Vrouwen zijn erg raar — vooral wanneer ze verliefd zijn. Ik denk, dat jij Kathleen beter kent dan ik. Zei ze niet altijd, dat ze zich kon verplaatsen in je gevoelens tegenover Borden?"

"Ja."

"Zei ze ooit, dat ze niet wilde, dat je met hem afrekende, als je de kans kreeg?"

"N-neen."

"Waarom zou je dan niet je gang gaan en het haar vertellen, als alles achter den rug is? Er is dan niets meer aan te doen, en wanneer een vrouw ziet, dat ergens niets meer aan te doen is, maakt ze 't een man niet lastig meer."

"Zou ze me er niet om haten?"

"Och drommels — nee. Misschien vindt ze nog wel, dat je groot gelijk had."

Bob richtte zich op. "Ik zal het doen. Todd."

"Daar doe je verstandig aan, jong. Wanneer?"

"Vanavond."

"Fijn. Ik zal om het buiten van Lefty rond-scharrelen van zeven uur af. Als je den rommel beet hebt, geef je alles maar aan mij. Ik bewaar 't tot 's morgens en dan kun je 't verdonkeremen, waar je maar wilt. Afgesproken?"

"Ja."

Bob keerde zich bruusk om en verliet zijn vriend. Hij was zonderling opgewonden, en vreemd-onbehaaglijk te moede. Hij stond zijn gedachten niet toe, af te dwalen naar Lois. Toch stond zij steeds op den achtergrond als een droeve, verwijtende gestalte. Hij wilde er niet over denken, dat ook zij

zou moeten lijden; hij wilde er niet aan denken, dat zij hem zou verachten. Hij trachtte alles te vergeten behalve dat hij Borden haatte, en dat Borden verantwoordelijk was voor alles, wat hij deed, en elke straf verdiende. "Oog om oog en tand om tand," herhaalde hij in zichzelf.

Hij at iets in een bescheiden lunchroom. Het eten was flauw en zonder geur of smaak. De minuten gingen onverbiddelijk voorbij. Toen hij thuis kwam, stonden Lois en haar vader op 't punt, uit te gaan. Loiskwam naar'm toe met uitgestoken handen.

"Bob! Waar ter wereld heb je gezeten?"

"Ik had 't druk." Hij was niet mededeelzaam. Zijn blik dwaalde langs haar heen en bleef rusten op de gestalte van Peter Borden. Hij hield zichzelf voor, dat hij Borden bitter haatte; dat niets in het leven meer meetelde dan dat ééne: dien man te zien boeten.

LEIDEN — Een aardig stemmingskiekje in de Zegersteeg.

"Vandaag? Op Labor Day?"

"Ja."

Lois was zenuwachtig. Bob was in spanning en afgetrokken.

"Wij gaan uit met Bruce Richardson, Bob; wil je niet meegaan? Hij zou 't erg prettig vinden."

"Nee. Het spijt me."

"Blijf je thuis?"

"Ja. Ik ben moe. Ik wilde vroeg naar bed gaan."

Zij voelde iets als verlichting. Wát er ook met den jongen aan de hand was, hij zou ervan bevrijd zijn tot morgenochtend. Toen ging de schel aan de voordeur, en Richardson kwam binnen; vriendelijk en glimlachend. Hij herhaalde Lois' uitnoodiging aan Bob en weer werd ze afgeslagen. Zij gingen heen.

Bob nam een boek en ging in de bibliotheek zitten. Maar hij las niet. Na een uur stond hij op en haalde een papier uit zijn zak. Hij stond versteld van Carmody's almacht. De combinatie van de brandkast. Bob draaide de schijf — rechts, links, rechts en toen weer links. De deur ging open.

Bob Terry ademde diep. Zijn vingers sloten zich om het pakje obligaties. Twee honderdduizend dollar! Het was ongelooflijk. Zoo'n klein pakje.

Hij sloot de brandkast, duwde de obligaties in

zijn zak en verliet het huis. Zijn hoofd bonsde. Een bittere glimlach speelde om zijn lippen. Eerst had hij in de gevangenis gezeten — en nu had hij een misdaad begaan. De omgekeerde volgorde. Hij werd gedragen door een soort van overmoed. Hij trachtte niet na te denken.

Todd stond bij het park van Lefty naar de lucht te staren. Hij gaf den buit over aan den grooten kerel. Todd liet een vaderlijke hand op zijn schouder vallen en trachtte hem op zijn ruwe manier gerust te stellen. Toen nam hij den jongen man mee op een lange wandeling. Ze liepen mijlen en spraken bijna niet. Het was middernacht, toen zij scheidden en één uur, toen Bob het groote, stille huis bereikte, dat ver naar achteren lag op het fluweelen grasveld.

Lois en haar vader waren om elf uur thuisgekomen. En Lois had aan Bob's deur geluisterd naar het geluid van zijn ademhaling. Zij hoorde niets. Ze klopte. Er kwam geen antwoord. Ze deed de deur open en keek naar binnen. Bob was niet in de kamer. Hij was niet beneden.

Zij liet haar eigen deur op een kier staan, en deed het licht uit. Ze werd vervolgd door dat ellendige voor gevoel van naderend onheil. Ze wachtte — zonder te weten waarom.

Om één uur kwam Bob thuis. Hij liep zachtjes, alsof hij bang was, iemand wakker te maken. Zij zag hem zijn kamer binnengaan, hoorde het electrisch licht aandraaien.

Zij ging naar bed en sloep rustig. Maar den volgende morgen ontmoette ze Bob in de hall en vroeg hem terloops:

"Wat heb je gisteravond nog gedaan, Bob?"

Ze had het niet bedoeld als een valstrik — en hij keek haar vlak in het gezicht en antwoordde met een leugen:

"Niets. Ik ben naar bed gegaan vlak nadat jelui weg waren — en heb den heelen nacht vast geslapen."

EEN EN DERTIGSTE HOOFDSTUK

Dien morgen — Dinsdag — ontbeet Bob niet ten huize Borden. Nadat hij Lois verteld had, dat hij den heelen avond was thuisgebleven, ging hij de stad in en zocht Todd Shannon op.

Todd straalde. Zij gingen samen naar een fijne lunchroom en bestelden koffie. Toen overhandigde Todd Terry het onschuldig uitziende pakje, dat twee honderdduizend dollar waarde bevatte aan verhandelbare effecten.

"Hier zijn ze, jong."

Bob duwde ze haastig in zijn borstzak. Hij was zenuwachtiger dan hij zelf wilde toegeven.

"Vannacht niet veel geslapen, Todd."

"Dat kan ik me best begrijpen. 't Is een hoop geld."

De oogen van den jongen man werden somber. "Denk je, dat alles goed zal gaan?"

"Goden! Ja. Maak je niet te sappel. Je kunt John Carmody vertrouwen."

"Daaraan dacht ik niet." Bob keek zijn reusachtigen vriend aan. "t Is gek, Todd. Ik ben veroordeeld voor een misdaad en heb er een straf voor uitgezeten. Maar wil je wel gelooven, dat dit de eerste gemeene streek is, dien ik ooit van m'n leven heb uitgehaald?"

"Nu ja, je hebt nu in werkelijkheid gedaan, waar ze je eerst den naam van hadden gegeven!"

"Dat schijnt zoo. Ik geloof, dat 't heel natuurlijk is, dat ik nerveus ben. Ik kan er niets aan doen. En toch —"

"Nou — 't is nou gebeurd, hè?"

"Ja, 't is gebeurd."

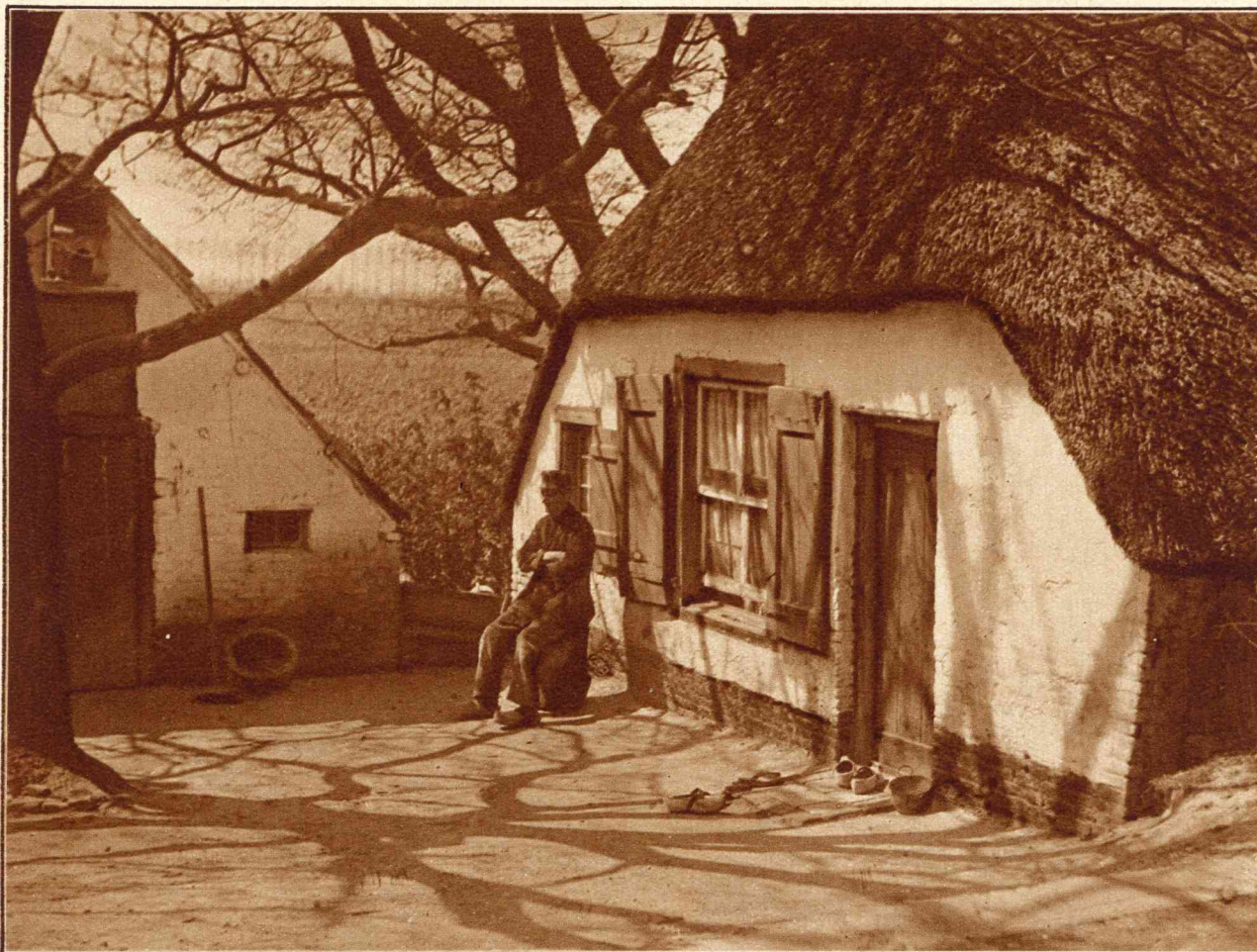
(Wordt voortgezet)

VACANT

CANTIE!

Geldersch Boerenhuisje.

ONDER DE GESCHENKEN

door

DENIS MACKAIL

Christoffel Clovis Martindale had zeer veel geld, maar hij kon het niet helpen. Het kwam door den onverklaarbaren bloei van de zaak, waarin hij deelgenoot was, alsmede door de testamenten van een vader en meerdere ooms. In ieder geval, zeiden zijn kennissen, als zij zooveel geld hadden, zouden ze wel weten wat ze deden.

Martindale wist echter nooit goed, wat hij doen zou. Omdat hij zoo schuw en verlegen was. In gezelschap wist hij gewoon geen raad, en in gesprek kostte het hem altijd moeite, over de vù-vù's en pù-pù's heen te komen.

Ook had hij een steno-typiste, en wel eene, die in schoonheid maar heel weinig behoefde achter te staan bij de beroemde Helena van Troje. Wie het niet gelooven wil, kan het laten, — maar het was zoo. Mejuffrouw Hazel Hopkins had nog meer voortreffelijkheden. Zij was in haar werk buitensporig bekwaam; zij kleepte zich keurig; zij dronk alleen thee, als het inderdaad theetijd was; en dan bracht zij haar patroon een keurig kopje, zonder ooit over 't schoteltje te morsen, met twee volmaakte biscuitsjes.

Maar de heer Martindale waardeerde dit alles nauwelijks. Hij merkte niet eens op, dat het goede kind hem liefhad. Zoozeer was hij zich, onbewust, bewust van de maatschappelijke kloof, die er tusschen hen gaapte.

Het meisje was zich van die kloof minder bewust. Het kon haar geen zier schelen, of de man rijk was of arm, — zij hield van hem, uit. Dat hij op haar niet lette gaf haar veel pijn, — maar zij was nog wel zóó ouderwetsch, dat zij er niet aan dacht, een man te vragen. En zij hield te veel van hem, om te willen trachten, door verandering van betrekking vergetelheid te zoeken. Zij bleef voor hem typen en thee inschenken, leed en zweeg. Een troost had ze: het was niet te denken, dat hij ooit een ander meisje vragen zou.

In haar optimisme vergat zij één ding: dat de schuwe, verlegen mannen, ook al vragen zij géén

meisje, het moeilijkst van allen aan den band ontsnappen.

Er bestond een mevrouw Cheeseborough, de rijke weduwe van wijlen den heer Cheeseborough; en zij had een blonde dochter, Mabel Evangeline, die zeer onknop en haar moeders oogappel was.

Die weduwe nu vond een zeer rijken man het meest geschikt voor haar zeer rijke dochter, die dan als 't ware geheel in 't goud gevat zou zijn; en wijl de rijke mannen, die dorsten kiezen, andere meisjes kozen, vond de moeder alras den heer Martindale volkomen geschikt.

Zij dwong Christoffel Clovis Martindale, bij haar te komen dineeren, bij welke gelegenheid de jonge man twee wijnglazen brak, veel stotterde en niet meer wist wat hij gestotterd had. En na 't diner vertelde zij den gast, dat hij een diepen indruk gemaakt had op 't hart van haar dochter.

„Is 't hu-hu-heusch?” vroeg Martindale.

De verzekering werd herhaald, en er volgde een uitnodiging voor het week-end, op haar buiten. Dan zouden ze wel eens zien, of ze hem samen geen heerlijken tijd konden verschaffen.

De schuchtere slaagde er niet in, te weigeren of weg te blijven, en op den Zondagavond, die volgde, noemde mevrouw Cheeseborough hem Chris.

Hoe 't gebeurde was, wist hij zelf niet goed. Hij was na de lunch met miss Cheeseborough in een auto uitgestuurd, maar wegens de uitvoerigheid der maaltijden voelde hij behoefte aan lichaamsbeweging. Wijn hij toch niets anders te zeggen wist, had hij zijn begeerte naar frissche lucht trachten uit te brengen, — de auto had stilgestaan, — zij waren uitgestapt, en door het bosch naar het huis gewandeld, terwijl de auto onder leiding van den chauffeur den grooten weg nam. Martindale had op die wandeling geen woord gezegd, dat wist hij zeker, maar zijn zwijgen moest verkeerd begrepen zijn. Toen hij althans in de tegenwoordigheid van mevrouw Cheeseborough verscheen, gaf deze een kreet, viel hem om den hals en zei: „O Chris, wat heb je mijn lieve kind gelukkig gemaakt!” En twee dagen later stond de verloving in de Morning Post.

Miss Hazel Hopkins las natuurlijk de Morning Post niet. Zij vond dus alleen, 's Dinsdags, dat haar

patroon er beneden pari uitzag. En toen zij om half vijf de thee bracht, met de twee biscuits keurig op het schoteltje genesteld, schrok ze, want de heer Martindale zat met het hoofd in de handen te peinzen.

„Hier is uw thee,” zei ze medelijdend.

Hij keek met een schok op. Er was iets in haar gelaatsuitdrukking, dat zijn eeuwenlange reserve deed versmelten.

„Eh... miss Hu-hu-Hopkins,” zei hij. „Jawel, meneer Martindale?”

„Ik heb u iets te zu-zu-zeggen. Ik heb heb me vu-vu-verloofd.”

Hij keek haar ongelukkig aan, maar zij zag het niet. Dien dag voor het eerst at de heer Martindale bij zijn thee pulsachtig-natte biscuits. En terwijl hij dat zonderlinge verschijnsel beschouwde, rees een visioen van zijn typiste voor zijn oogen op, en ontdekte hij plotseling, dat zij niet alleen slechts weinig minder schoon was dan Helena van Troje, maar bovendien alle vrouwelijke deugden in de hoogste mate bezat, en de éénige vrouw in de wereld was, met wie hij zichzelf, — bij welke gelegenheden hij niet stotterde, — „taai houden!” Toen snelde hij het kantoor uit, naar zijn kamers, en hij wenschte, dat hij dood was en begraven en zoo mogelijk verbrand. En op hetzelfde moment koesterde miss Hazel Hopkins denzelfden lichtzinnigen wensch.

Gestadig naderde de tweëntwintigste Juni, op welken datum Mabel Evangeline Cheeseborough

en Christoffel Clovis Martindale als sterren zouden optreden in een klein drama, dat altijd maar weer wordt opgevoerd en altijd maar weer belangstelling trekt. De huwelijkscadeaux stroomden binnen met snelheid en zonder begrenzing van getal; miss Cheeseborough scheen het zeer gewoon te vinden, dat de menschen haar dingen gaven, die ze zelf veel beter betalen kon dan de gevers; de heer Martindale echter was overweldigd door dit plotseling bewijs van populariteit, en maakte van de kranige hulp van miss Hopkins gebruik, om te bedanken voor de vele vazen, sauslepels en inktstellen. Hij dronk nog dagelijks zijn thee, maar de biscuits kon hij niet meer eten. Die schoof hij in een la van zijn bureau, en zoo dikwijls hij die opentrok en den stapel aanschouwde, dacht hij aan miss Hopkins; en bij wijze van boete stuurde hij bloemen aan zijn bruid.

Zoo gingen de weken maar al te vlug, en op den kalender stond, dat het 22 Juni was. Alles was gereed. En in de grootste kamer van het hotel, waar de bruid en haar moeder verbleven, lagen de talrijke dure en nuttelooze huwelijkscadeaux uitgespreid op lange, witgedekte tafels, ieder geschenk met een kaartje, waarop de naam van den gever stond. En in die zelfde kamer, zwijsend in een schaduwhoek, met arendsoogen, die voortdurend van den éénen muur naar den anderen vlogen, stond de particuliere detective, dien mevrouw Cheeseborough in dienst had genomen, — de laatste toets aan het pronktafereel.

„Louise,” riep mevrouw Cheeseborough, toen de detective geïnstalleerd was, „je moet de kamers van meneer Martindale even opbellen, en hem zeggen, dat hij zijn bagage hierheen moet laten brengen.”

„Alstublieft mevrouw,” zei Louise.

Maar de kamers van meneer Martindale zeiden, dat meneer uit was, — hij liep het Park rond te rennen, grijnzend en kreunend, — en dus liet Louise de boodschap achter, of hij aanstonds het hotel op wou bellen, wanneer hij thuis kwam. En toen ging zij mevrouw Cheeseborough kleden voor de plechtigheid.

Toen de moeder in haar olifantkleurige japon stak, was ook de bruid gereed, en samen namen ze het bericht aan, dat de auto voor stond.

In de Schaapskooi; Elspeet op de Veluwe.

„Hoe laat is het?” vroeg mevrouw.
„Vijf minuten voor half, madame.”
„Dan moesten we maar gaan, Mabel. Ben je niet zenuwachtig?”
„Heelemaal niet, moeder.”

En zij gingen. De dienstbaren grepen gauw een mantel en een hoed, en snelden naar de kerk. Geen van allen nam de moeite naar de rinkelende telefoon te loopen. Die hield op met rinkelen, de detective hoorde de laatste dienstbare de trap af roetsen, en was alleen in de stilte.

Nog geen drie minuten had dit geduurd of de deur ging open, en een jonge dame, die maar iets minder schoon te noemen was dan Helena van Troje, kwam de kamer binnen. Zij keek rond, zag wel een palm maar geen detective, en ging toen een bruinpapieren pakje open werken. De detective loerde, gereed om zijn eerste slachtoffer te grijpen, maar tot zijn ergernis haalde zij een zilveren biscuittrommel uit het papier, zette die tusschen de cadeaux, en legde er een smal kaartje bovenop.

Het was vreemd, maar geen reden tot arrestatie; de speurhond bleef dus in zijn schuilhoek, en de dame verbaasde hem nog meer, door een kus op de biscuittrommel te drukken.

En toen klonken er weer andere voetstappen. De jonge dame schrok, en sprong achter een gordijn; en een jonge man, allerkeurigst gekleed, wandelde de kamer binnen.

„Hé!” riep hij uit, verbaasd rondziend.

De heer Martindale namelijk, die opheldering kwam zoeken over het telefoontje, begreep niet, dat de suite leeg was. Al waren zijn kleeven in orde, hij verbeeldde zich, dat het half twaalf was, — het uur, waarop zijn horloge, dat hij van ellende vergeten had op te winden, was blijven stilstaan.

Het was dus met verbazing, dat hij rondzag; en de stille wachter bemerkte een vreemde gelaatsuitdrukking, toen de heer naar de geschenken keek, — den tooi van zijn zelf-offerande. Hij greep een kaartje, — las het droomerig, — dan met meer aandacht —, las het een derde maal met een kreet in het hart, — en greep die zilveren biscuittrommel.

Toen stapte de detective zwaar achter zijn palm vandaan.

„Ik heb alles gezien,” zei hij triomfantelijk. „Zet onmiddellijk dat ding neer!”

„Nu-nu-nooit!” riep Martindale. „Wie bu-bu-ben jij?”

„En je medeplichtige heb ik ook gezien,” vervolgde de speurder, met meer haast dan logica concludeerend. „Kom daar eens achter vandaan, juffie!”

„Maar,” zei de heer Martindale, toen hij naar den kant van het raam gesleurd werd, „ik ben de bu-b-bruidegom!”

„Dat moet je den inspecteur maar zien wijs te maken,” antwoordde de detective. „Vooruit miss!” En met de vrije hand greep hij miss Hopkins bij den pols.

„Jullie zijn allebei gearresteerd,” zei hij deftig, „en al wat je zegt, zal als getuigenis tegen je gebruikt worden.”

Hij borg de protesteerende gevangenen in een zijkamertje, stak alle sleutels in zijn zak en keerde naar zijn post terug, om uit te zien naar de rest van de bende.

Nu kan men, gelijk iedereen weet, tot 2.59 in den namiddag trouwen met wie men wil, maar met den klokslag van drie wordt het huwelijk een vergriep. Zoo keerden dus om tien over drie de onknappe bruid met haar moeder, en een gevolg van persmensen en publiek, in een staat van onduidelzinnige verontwaardiging en schaamte binnen de suite terug, en de bloedroode moeder rende naar de telefoon.

„Pardon, mevrouw,” schoot de detective achter de palmen vandaan, „ik stoer u niet graag op zoo'n gelukkig oogenblik, maar ik heb twee dieven gevat, en ik had graag, dat u een formeele klacht indiende.”

„Wat?” zei de dame, „waar?”

De man leidde haar naar het zijkamertje, en voor de tweede maal van haar leven kwam er uitdrukking in de trekken van Mabel Evangeline.

„Christoffel!” riep ze uit, „hoe durf je!”

„O,” riep de heer Martindale, zich snel losrukkend van zijn medegevangene. „Ik vraag wel pu-pu-pardon.”

Mevrouw Cheeseborough doorzag de situatie onmiddellijk.

„Ga heen!” riep ze, den arm zoozeer strekkend, dat er een naad sprong.

„Mu-mu-meent u dat?” vroeg de jonge man, stralend als een zonsopgang boven de Alpen.

Mevrouw Cheeseborough die brieschte, „Ga heen!” herhaalde ze.

„Idioot!” vulde haar dochter aan.

Derhalve vertrok de jonge Martindale met zijn nieuwe bruid en zijn nieuwe biscuittrommel, en zij trouwden zevenenveertig uur later en leefden steeds gelukkig.

* * *

Als u dien detective ontmoet, en een groote dasspeld met parels en diamanten opmerkt, vraag dan niet, hoe hij die verdiend heeft. Ten eerste weet u het al uit dit verhaal, en ten tweede houdt hij de bijzonderheden van die verovering liever vóór zich.

Aan den Veluwe-zoom.

ROZEN

Nos Jungunt Rosae kan met de grootste voldoening terugzien op de tentoonstelling, welke zij op het einde der vorige week in den Dierentuin gehouden heeft. Meer dan ooit hebben hoeveelheid en kwaliteit van de inzendingen, van de noviteiten vooral, bewezen, welk 'n nut voor den kweeker en welk een genot voor den liefhebber deze exposities opleveren. Ter aanvulling van de enkele foto, welke wij de vorige week konden publiceeren, mogen wij hier eenige der meest aantrekkelijke inzendingen nog afbeelden.

Welige bloei.

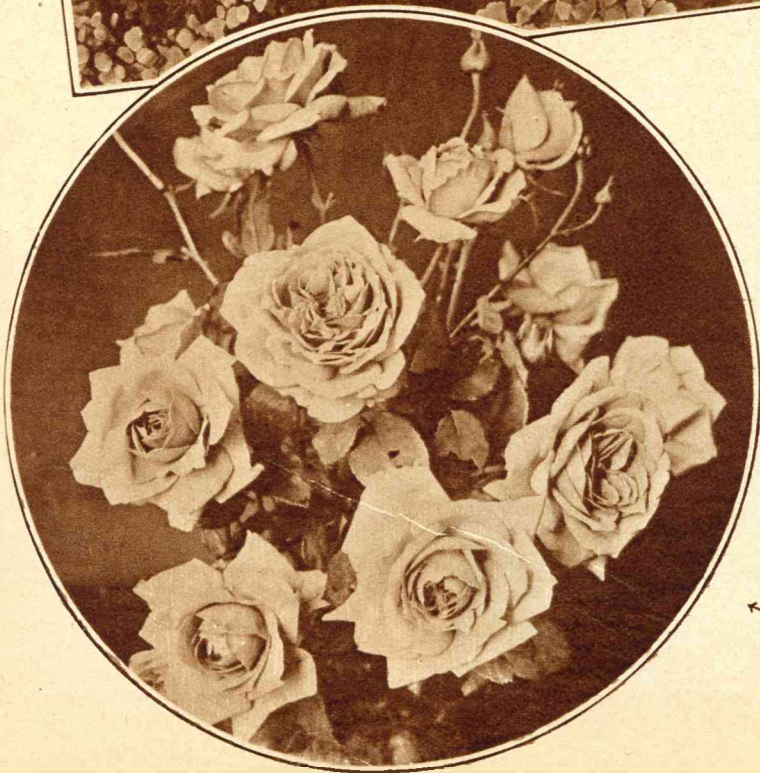
Het prachtige middenstuk, dat, in het gazon opgesteld, ieders bewondering afdwong.

Onder de inzendingen der Aalsmeerse Kweekers-vereeniging viel bijzonder de weelderige mand Dame Edith Helen op, die mede een van de successen der expositie werd.

← Een prachtige collectie door de Gebr. van Rossem te Naarden nieuw geteelde rozen, welke nog geen naam ontvangen hebben.

NIEUWS VAN DE WEEK

Gloria Swanson, de welbekende actrice, die met de United Artists een contract heeft gesloten, om haar eigen films te vervaardigen, in een van de vele costuums, welke zij speciaal voor haar nieuwe film *The Trespasser* heeft laten maken. Men lette bijzonder op de eenvoudige doch smaakvolle schoudergarneering van deze japon! Binnenkort hopen we op de verschillende creaties, die deze actrice ontworpen heeft, uitvoerig terug te komen.

Door het Druiven-reclame-fonds van den Bond Westland worden proeven genomen met verzending der Westlandsche druiven naar Ned. Indië in de moderne koelcellen onzer stoomers. De vorige week werd per *Kata Radja* de eerste van deze proefzendingen verladen: Op onze foto toont de heer J. Barendse, voorzitter van den Bond Westland, vol trots een kistje van de prachtige Aicante-druiven, die voor deze proef gekozen werden.

Van 1 tot en met 9 Augustus komt het Russisches Künstler-Theater Karussel in onzen Koninklijken Schouwburg eene reeks vertooningen geven. Het succes, dat het gezelschap reeds eerder te Amsterdam oogstte, en kortelings ook op de Antwerpsche tentoonstelling, kan ons borg blijven voor eenige geslaagde kunst-avonden.

Een deputatie van den Cowboy-band bezoekt de vorige week den Amerikaanschen gezant ten onzent, den heer G. J. Diekema. Men ziet, dat Zijne Excellentie heel goed den toon van conversatie met deze luidjes wist te treffen.

Wassenaar maakt zich gereed om den Amerika-vlieger van Dijk te huldigen, wanneer hij dezer dagen in zijn woonplaats terugkeert. — Des te tragischer is het, dat juist de vorige week een andere Wassenaarsche piloot, de reserve sergeant-vlieger C. F. Th. Elout, bij 't vlieggkamp Soesterberg het leven moest laten, doordat hij kort na eene opstijging met zijn vliegtuig aeerstortte.

VROUWENLEVEN

Het gevaar van de uitverkoop.

Zeker, er is gevaar bij, en velen onzer weten dat maar al te goed.

Het is alsof er 'n zekere betoovering uitgaat van die uitstallingen, waar overweldigende koopjes roepen en lokken. En maar al te gretig koopen we soms, om later, als we het gekochte kalm en nuchter bekijken, tot de slotsom te komen, dat we eigenlijk bekocht zijn. Want de gekochte hoed is wel heel mooi op zich zelf, maar we hebben niets, letterlijk niets, waarbij we hem kunnen dragen. De goedkooppe jurk, waar we zoo blij mee waren en die toch werkelijk ons nummer draagt, is aanmerkelijk te klein. De mooie kousen voor weinig geld ver toonen foutjes. De voordeelige coupon blijkt te klein voor het eene en te groot voor het andere doel. Zoo zouden we kunnen doorgaan tot in het oneindige haast.

Of de uitverkoop dan zoo iets verfoeilijks zijn? Och neen, niet wanneer men er heen gaat met een koel hoofd en na verstandig overleg. Men zal dan al spoedig tot het inzicht komen, dat al wat als spotgoedkoop wordt aangeprezen, daarom nog niet altijd werkelijk goedkoop is. Men zal bemerken, dat de voormalige prijzen, zoo overredend boven de uitverkooprijzen genoteerd, dikwijls fancy-prijzen zijn. Men zal begrijpen, dat sommige magazijnen zich extra waren aanschaffen, welke in den uitverkooptijd, door suggestie, grif verkocht worden tegen normale prijzen. Er zijn werkelijk vrouwen, die niet zijn opgewassen tegen de verleiding der uitverkoop, die thuis komen met 'n theemuts en 'n nachtluchtje en wie weet wat al meer als ze enkel 'n corset hadden willen koopen. Laten zij, ten minste als haar beurs niet al te ruim gespekt is, liever ver blijven van al de verlokkingen waaraan ze geen weerstand kunnen bieden. Ze zullen voordeliger uit zijn, wanneer ze slechts dan koopen, als ze werkelijk iets noodig hebben, als ze er kalm den tijd voor kunnen nemen en precies overleggen kunnen wat en hoeveel ze noodig hebben.

Als we werkelijk willen profiteeren van de uitverkoop, laten we dan tevoren zorgvuldig nagaan wat we noodig hebben en laten we ons nooit verlokken om dingen te koopen, enkel en alleen omdat ze „werkelijk aardig voor het geld” zijn.

Dingen, die niet mooi zijn, maar alleen „aardig voor het geld”, zullen ons ten slotte nooit voldoen

en zulke dingen moesten we nooit koopen. Dan liever wachten tot we iets koopen kunnen, dat werkelijk naar onzen smaak is en van blijvende waarde wezen kan.

En dan : wat we niet noodig hebben is, wanneer we gedwongen zijn zuinig te leven, *altijd* te duur voor ons.

* *

Maar ja, als we nu bekocht zijn thuis gekomen, laten we dan niet bij de pakken neer gaan zitten, maar zien wat er nog te redden valt.

Zomermodes van allerlei aard voor verschillende weersgesteldheden.

Misschien kan de te kleine jurk nog aardig vermaakt worden voor het oudste dochttertje; misschien is van het te kleine lapje toch nog 'n aardige jurk te maken als we er wat garnering bij nemen; misschien zijn de kousen nog netjes bij te werken.

En dan, als de koopjes, die in den kwaden zin „koopjes” zijn geworden ons, een gevoelige les hebben gegeven, die ons behoedt voor verdere stropen op dat gebied, wel, dan zijn ze ten slotte toch nog hun geld waard geweest!

THERÈSE.

Hoeden om zelf te maken.

Voor al wie wel eens zelf hoedjes in elkaar knutselt is de baret wel een der gemakkelijkste vormen om te maken. En de baret behoort tot de kleine hoedjes, welke nu wel 't meest en vogue zijn, vooral om te dragen bij sportpakjes of bij 'n eenvoudig mantelpak.

Zoo'n baret kan van allerlei stoffen gemaakt worden, maar men kan ze ook, met veel succes, haken. Men kan de heele baret haken, liefst van wol met zijde, maar men kan ook den bodem knippen van een of andere stof en den rand eraan haken. Heel elegant is 't daarbij een bijpassende sjaal te dragen, waarvan de einden zijn afgewerkt met haakwerk en franje, passend bij het haakwerk van de baret. Ook chenille is uitstekend geschikt voor het haken van een baret, terwijl men ze eveneens in elkaar kan naaien van strooband.

Zoo'n baret moet op de goede manier gedragen worden, hoog op aan den eenen en laag neerhangend aan den anderen kant. Een lint, voor langs den bodem gelegd en terzijde uitlopend in 'n strik of 'n paar kwasten, kan als garnering dienen.

* *

Colliers van rubber. Weet ge, dat de allernieuwste halskettingen van rubber zijn gemaakt? Ze bestaan uit smalle rubberkoordjes in prachtige kleuren, welke hier en daar met metalen kralen worden bijeen gehouden. Vaak heeft zoo'n ketting lang neerhangende einden, welke ofwel van voren, ofwel op den rug tot sieraad dienen.

* *

Nog een ketting-nieuwtje is de combinatie van kralensnoer met lavallière. De smalle crêpe de chine scarf wordt door groote houten en metalen kralen geregen, die om den hals liggen, terwijl de

einden van de lavallière van voren tot een strik worden samengebonden.

PAULA DEROSE.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor”, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte à f 0.55, kinderkleeding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gemenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen à f 0.70.

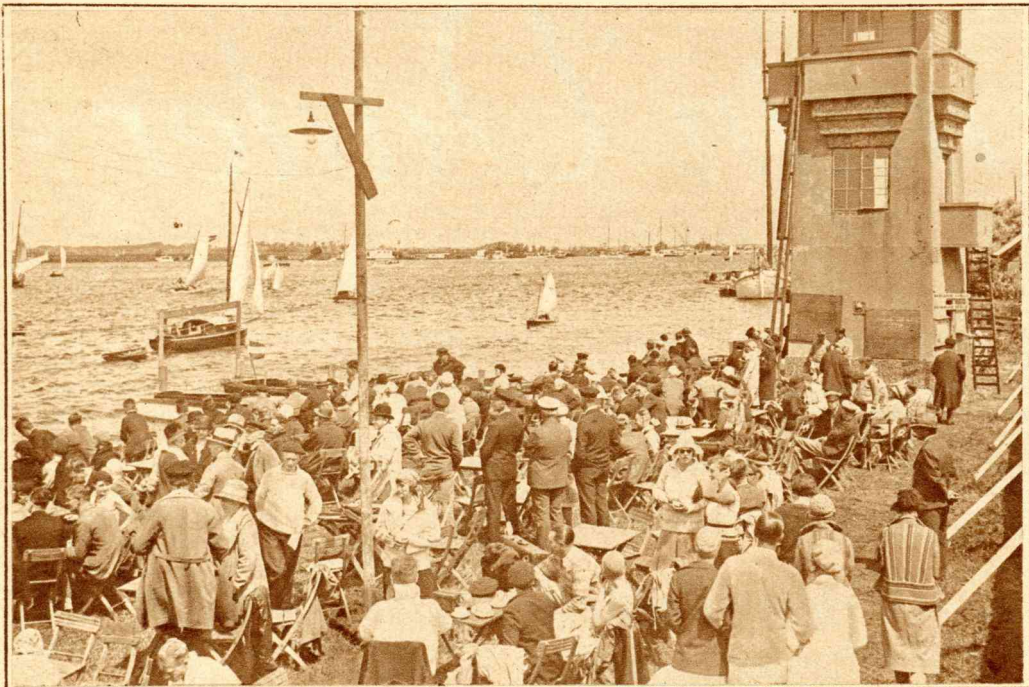

SUNLIGHT ZEEP

Door het gebruik van Sunlight Zeep een schoonere wasch en langeren duur van Uw goed

ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000

Sportrevue

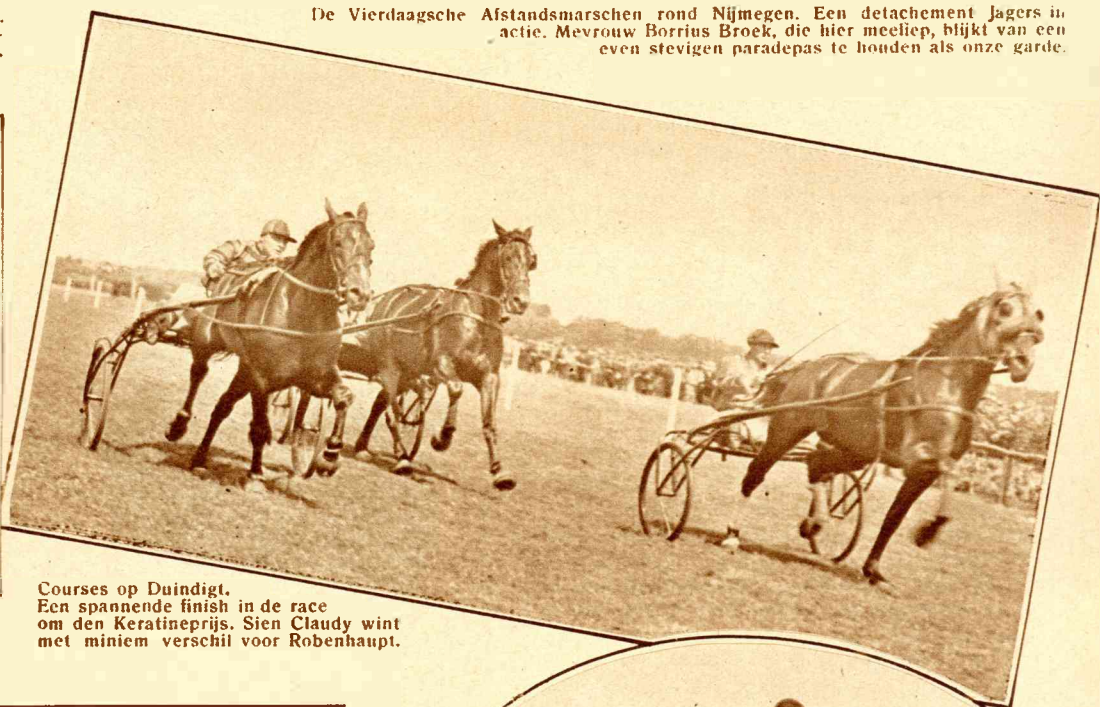
Waar de Nederlandsche zeilerswereld dezer dagen reünie hield. Aan de oevers der Kager Plassen, waar onze zeilers in de afgelopen week hebben geprofitteerd van wind, zon en ... veel regen.

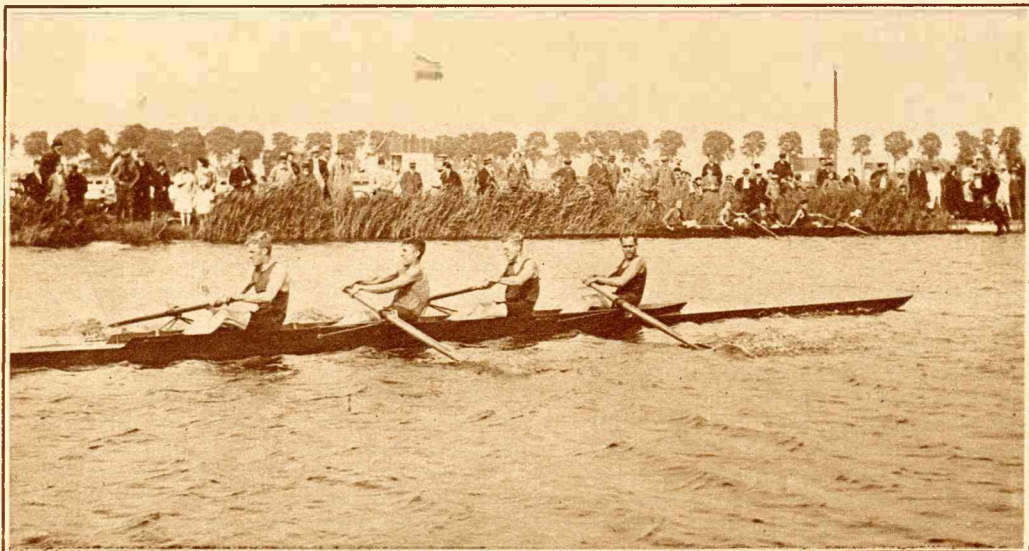
De Vierdaagsche Afstandsmarschen rond Nijmegen. Een detachement Jagers in actie. Mevrouw Borrius Broek, die hier meeliep, blijkt van een even stevigen paradedas te houden als onze garde.

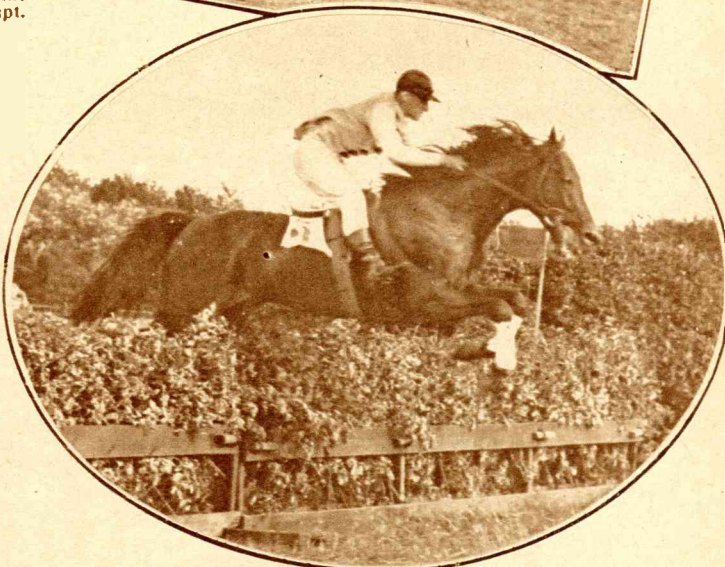
Zeilen op de Kaag. Kiekje van de damesjollen, bij het ronden der boei. Er staat een ideale bries.

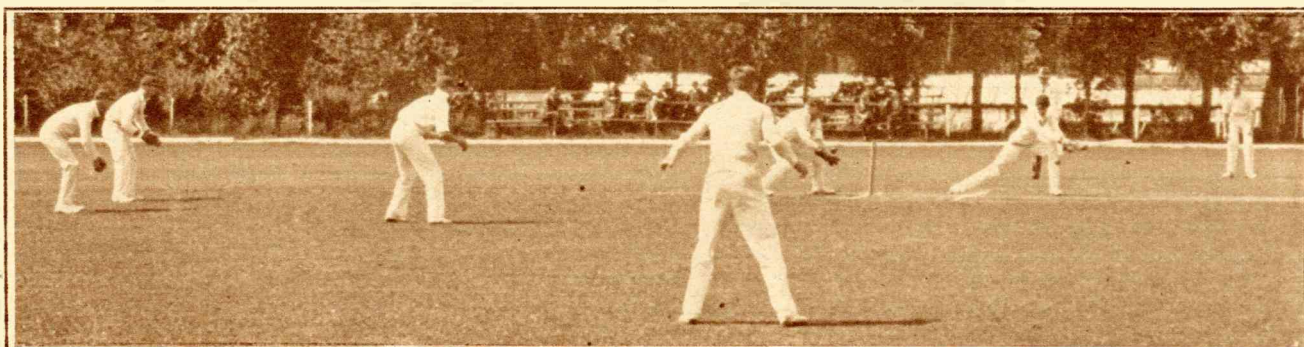
Courses op Duindigt. Een spannende finish in de race om den Keratineprijs. Sien Claudy wint met miniem verschil voor Robenhaupt.

De Nederlandsche Roeikampioenschappen nabij Sloten. Triton wint het nummer vier zonder stuurman voor Laga.

Steeple Chase om den Keratineprijs te Duindigt. De winnaar: Aladin van v.d. Velde neemt één der hindernissen.

H.C.C. wint den cricketwedstrijd tegen Rood en Wit. De beide oudste cricketclubs (H.C.C. en Rood en Wit) bekampen elkaar Zondag j.l. De Hagenaars wonnen met flink verschil. Spelmoment. De Rood en Witten loeren op een kans van den Haagschen batsman.

Waar is mijn Vader?

Voor hij wegging, sprak Fred me nog aan. „Pas goed op 't huis,” zei hij. „En.. o ja,” hij sprak zachter, „het schijnt, dat het verhaal van de kwijnende dame toch juist is. Ik heb vanmiddag nog eens gekeken, en ik vond verse krassen op het dak van de veranda onder haar raam. Nogal gek, he?”

Het was een geruststelling te weten, dat mevrouw Butler ten slotte voor niemand een vijand was dan voor zichzelf. Zij ging naar haar kamer, zoodra Fred en Edith weg waren. Ik wist niet goed, of ik met Margery spreken zou over de proef van dien middag; en of ik haar vragen zou, wat voor brieven ze van den postmeester in Bellwood gekregen had, die aan miss Jane geadresseerd waren, en wat ze wist van Bella. En tegelijk overwoog ik, hoe heerlijk Margery er uitzag onder het lamplicht, dat op haar bruine haar en zuiver profiel neer scheen, en ik wou haar kussen, zooals ze daar zat, maar ik dorst niet meer doen dan me buigen over de rose palm van haar hand.

Zij nam het niet kwalijk; ik twijfel zelfs, of ze er zich over verbaasde. Ziet u, de verlovingsring was weg, en — 't was ten slotte niet méér geweest dan een verlovingsring, en iedereen weet, hoe sterk die bindt.

En toen kwam de engel met vlammend zwaard, die mij verdreef uit mijn Eden. De engel was Burton, het zwaard een druipende paraplu.

„Ik vind 't naar, je mee te roepen,” zei hij. „Er schijnt geen bodem meer in den hemel te zitten, maar ik had graag, dat je even ergens met me ging kijken.”

Door de portières kreeg hij Margery in 't oog, en de plaagduivel gaf hem de volgende woorden in. „Ze zegt, dat ze je beslist even zien moet,” zei hij bijzonder duidelijk en hij loerde mij aan.

„Doe niet zoo idioot,” zei ik kribbig. „Ik heb vanavond allesbehalve zin om uit te gaan.”

Toen werd hij ernstiger.

„Laten we eens naar die trap gaan kijken, waar jullie 't over hadden,” zei hij. „Ik geloof niet, dat er een achtertrap is. Ik heb van alles over die buurt hooren vertellen, maar dat nooit.”

Ik aarzelde, het huis — en Margery — te verlaten, na de gebeurtenissen van den vorigen nacht. Maar Margery had zooveel van het gesprek gehoord, dat zij er zelf op aandrong, dat ik gaan zou, en ze lachte om mijn bezorgdheid.

„De bliksem slaat nooit twee keer op dezelfde plaats in,” zei ze dapper. „Als ik zenuwachtig word, zal ik Katie vragen, of ze beneden komt zitten, en ik blijf op, tot de familie thuis is.”

Ik ging onwillig. Margery's vertrek was maar één dag uitgesteld, en ik had voor dien avond op haar gezelschap gerekend. Om de heele waarheid te zeggen — ik had expres daárvan de kaartjes voor het concert aan Edith gestuurd. Maar het plan van Burton was goed. Ik moest, met 't oog op de verkregen inlichtingen, de Witte Kat toch nog eens bezichtigen, en de Zaterdagavond-drukke gaf de beste gelegenheid, te zien zonder opgemerkt te worden.

„Ik hecht niet zooveel waarde aan dat trap-idee,” zei Burton, „en ik heb er reden voor. Ik denk, dat we toch weer op 't pakhuis terecht zullen komen.”

„Je kunt ervan op aan, Burton, dat we de trap hebben moeten,” hield ik vol. „Als je 't gezicht van Wardrop had gezien vandaag, en hoe hij kromp, toen hij merkte, dat hij „trap” met „schot” verbonden had, zou je er net zoo over denken als ik. Een man als Schwartz, die de touwtjes kende, kon heel kalm de trap op gaan, de deur opendoen, Fleming neerschieten en weer opstappen. Wardrop verdenkt Schwartz, en hij is bang voor hem. Als hij de deur juist op tijd open had, om Schwartz te zien, terwijl hij bijvoorbeeld terugging door de deur en de trap af, of als hij de deur heeft zien dichtdoen en vermoedde, wie 't geweest was, dan hebben we de

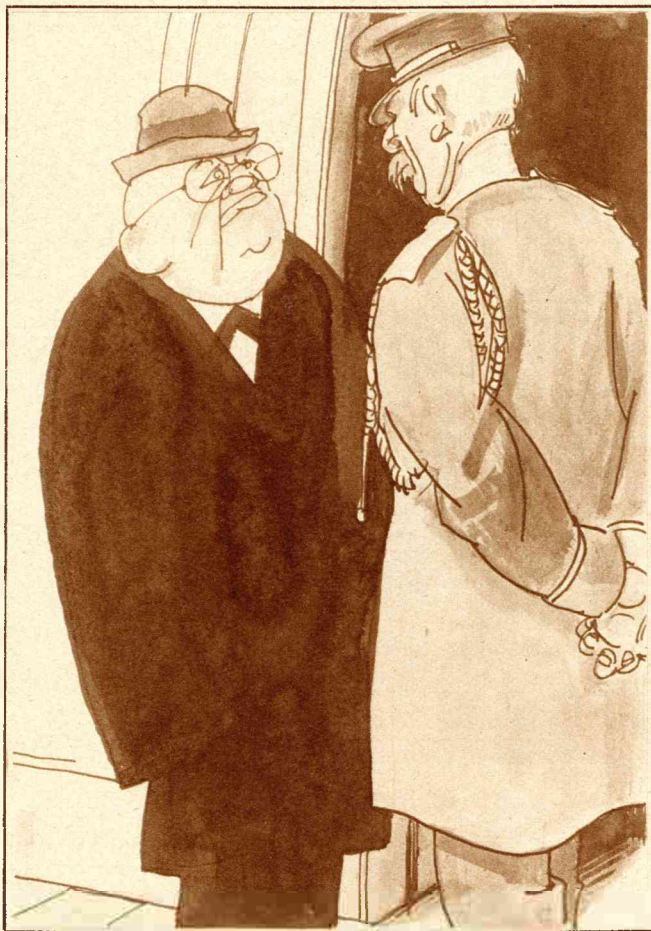
DOOR MARY ROBERTS RINEHART

heele zaak voor ons openliggen, de motieven van doodelijken haat en jaloezie inbegrepen.”

„En als de trap achter in de kamer uitkomt? Hij zat met z'n gezicht naar 't raam. Denk je, dat Schwartz binnen zou komen, en kalmpjes om de tafel heen wandelen, om hem in z'n voorhoofd te schieten? Onzin.”

„Hij had een nek,” antwoordde ik. „Als hij iets

Professor Priem Pruttelt:

„Vraag 'ns of Al Johnson niet machten kan. Ik moet even peters halen.”

achter zich hoorde, heeft hij natuurlijk zijn hoofd omgedraaid.”

We hadden intusschen flink doorgestapt door den regen. Op den hoek van het pakhuis bleef Burton staan en keek naar boven.

„Ik word altijd razend, als ik dit gebouw aankijk,” zei hij. Mijn overgrootvader had een moestuin, precies op deze plek, zeventig jaar geleden, en de ouwe ezel heeft 'm verkocht voor driehonderd dollars en twee veulens. Hoe kom je d'r in?”

„Wat wou je d'r in doen,” vroeg ik.

„Ik wou eens uitzoeken, als ik een wrok tegen den burgemeester had (die heb ik trouwens al) en ik wou hem neerschieten, hoe ik 't dan zou aanleggen. Ik denk, dat ik een goed plekje opzocht, bijvoorbeeld een raam in een leeg gebouw aan den overkant, zooals dit, en ik zou wachten op een zwoelen avond, zooals deze, als de ramen openstonden, terwijl het licht brandde. Dan kon ik hem vlak voor de hand raken met m'n oogen dicht.”

We waren blijven staan voor de poort, waar ik een week tevoren op Hunter had staan wachten. Burton kreeg de poort zonder moeite open en ik hoorde hem op het schemerige erf door de plassen waden.

„Kom er in,” riep hij zacht, „de temperatuur van het water is heel aangenaam.”

De poort viel achter mij dicht, en ik kon geen

hand voor oogen zien. Burton greep mijn elleboog en stuurde me, tastend langs de schutting, naar het gebouw.

„Als 't niet al te stijf dicht zit,” zei hij. „komen we er wel in, al is 't door een raam, en dan gaan we naar boven. Dan moeten we naar beneden in de club kunnen kijken. Wat hebben we daar?”

Het was een rat, denk ik, en ze schoot weg tusschen de losse planken in bange haast. Burton streek een lucifer aan. Hij brandde flauwtjes in de nattigheid, en ging direct weer uit, maar we hadden vluchtig gezien, waar de zwarte, dubbele deuren waren. Bij een tweeden lucifer ontdekten we een ijzeren staaf en een roestig slot. Langs dezen weg was er niet binnen te komen.

De vensters, van die soort met acht ruitjes, waren in betere conditie dan de hoogere. Gelukkig vonden we er een, dat niet goed sloot; het knarste verschrikkelijk, toen we 't openwroongen, maar een vriendelijke donderslag maskeerde het geluid.

Het kon me nu niets meer schelen, wat er gebeurde. Ik was nat tot aan mijn knieën, bemodderd, ontoonbaar. Terwijl Burton het raam openhield, kroop ik het pakhuis in en keerde me toen om, om hem denzelfden dienst te bewijzen. Eerst zag ik hem niet, buiten. Toen hoorde ik zijn stem, fluisterend: „Buk — politie!”

Ik dook onder het venster, en boven den regen uit hoorde ik de laarzen van den bewaker door de modder plassen. Hij liet een zaklantaarn op het venster naast het onze schijnen, maar hij was niet erg dichtbij, en hij zag het open raam niet. Ik voelde al de zenuwachtige vrees van een echten inbreker, en toen ik de poort achter hem dicht hoorde gaan, en Burton een been over de vensterbank zag steken, voelde ik mij zoo opgelucht, alsof iemands tafelzilver, in een tafelkleed geknoopt, aan mijn voeten lag.

Burton bleek een bijzonder talent te bezitten voor het optrekken in het donker. Ik stak nog een lucifer aan, en toen hij het raam had gesloten, zochten we onzen weg naar de trap. Toen de lucifer uit was, zochten we tastend verder, want ik had maar één doosje lucifers bij me, en Burton had de zijne in een plas laten vallen.

We kwamen eindelijk op de tweede verdieping, zonder ongelukken, niet meegerekend dat Burton zijn arm stootte tegen een of ander wiel. Deze verdieping was in kamers verdeeld. Het kostte een dozijn lucifers om den weg te vinden naar den kant, die tegenover de club lag, en weer een dozijn, om het goede venster te vinden. Toen we daar eindelijk waren, leunde Burton over de vensterbank en keek omlaag naar den overkant.

„Kon niet mooier,” zei hij. „Dit is ons theater, en wij hebben een frontloge. Die kamer aan den overkant gooien we onder 't zoeklicht.”

Hij had gelijk. Niet meer dan een meter of drie van ons af, en maar iets langer dan ons raam, was het venster van de kamer, waar Fleming vermoord was. Zij was leeg, voorzoover we konden zien; de tafel, nu al te netjes opgeruimd, stond nog op dezelfde plaats, vlak onder het licht. Wie daar zat, was voor ons als een geillumineerde schietschijf. En bovendien kon een arm op de vensterbank rusten, om kalm te mikken.

„Nou, waar is nou je trap?” zei Burton.

De club was klaarblijkelijk vol, zooals hij voorzien had. Boven het gekletter van den regen uit klonk het pom-pom van de piano en een half dozijn mannenstemmen. De luiken beneden waren gesloten — we konden daar niets zien.

Toen, geloof ik, kreeg Burton zijn inspiratie. „Ik wed om vijf dollar,” zei hij, „dat ik hier mijn revolver kan afschieten, zonder dat één van de kerels beneden er iets van merkt.”

„Aangenomen!” zei ik. „Ik wil wedden, dat iederen keer, als er iemand ook maar een pook liet

vallen, sinds Fleming doodgeschoten werd, de heele club opspringt om te kijken, wat er gebeurd is."

Als antwoord haalde Burton zijn revolver voor den dag, en bekeek die in 't lichtschijnsel van den overkant.

"Weet je, wat ik doe?" zei hij. "Ze kennen me daar allemaal. Ik ga naar binnen om een fleschje bier, en jij schiet hier in den vloer, of op iemand aan den overkant, als je iemand ziet, waar je niets om geeft. Ik stel voor, dat jij hier blijft en 't schot lost, want als jij ging, vriend, en niemand hoorde 't, zou je beweren, dat ik ergens achter in 't gebouw geschoten had."

Hij gaf mij de revolver en verliet mij met een laatsten wenk.

"Wacht een minuut of tien," zei hij. "Ik heb vijf minuten noodig om er hier uit te komen, en weer vijf om er daar in te komen. Wacht maar liever een kwartier."

TWEE EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK IN DE KAMER AAN DEN OVERKANT

Hij verdween in het donker, en ik ging op een leeg kist voor het raam zitten wachten. Had iemand mij op dat oogenblik gevraagd, hoever we nog waren van de oplossing van ons dubbele mysterie, ik zou hebben geantwoord, dat we nog niets waren opgeschoten — behalve dan, dat Wardrop was uitgeschakeld. Geen oogenblik kwam het in me op, dat ik minder dan een half uur later een heel ander idee van de misdaad zou verkregen hebben.

Ik gebruikte een van mijn kostbare lucifers, om op mijn horloge te kijken, toen hij wegging. Ik bleef stil zitten, een tien minuten naar schatting, luisterend naar het geruis van den regen en het kraken van een deur, die ergens achter me in 't donker stram heen en weer zwaaide in den tocht van de open ramen. De duisternis drukte me. Hoe enthousiast Burton ook was, aantrekkelijks zat er in dit avontuur niets. Zijn bewering, dat het weer precies zoo was als op dien anderen avond, was wel juist, maar wat gaf 't?

Bovendien heb ik er het land aan, mij belachelijk te gevoelen, en ik had zoo'n idee, dat ik moeilijk mijn gedrag zou kunnen verklaren — alleen in het pakhuis, en een revolver afschietend! — als mijn eigen meening juist was, en de club op onderzoek uitging. Ik keek weer op mijn horloge — pas zes minuten.

Acht minuten.

Negen minuten.

Een ieder, die wel eens de voorbijgaande seconden heeft afgeteld, weet, hoe ze treuzelen. Met mijn oogen naar de kamer aan den overkant en een vinger aan den trekker was ik zoo geduldig als ik kon. Na de tiende minuut werd ik me bewust, dat er iemand in de kamer aan den overkant was. En toen kwam hij van ergens opzij in 't gezicht en ging naar de tafel. Hij stond met zijn rug naar mij toe, en ik kon alleen zien, dat hij groot was.

Het was niet gemakkelijk, uit te maken, wat hij uitvoerde. Na een halve minuut echter ging hij wat opzij, en ik zag, dat hij een kaars had aangestoken, en eenige papieren eerst las en toen verbrandde; de resten liet hij rustig op tafel vallen. Met denzelfden blik herkende ik den man. Het was Schwartz.

Ik keek met zoo gespannen aandacht, dat ik hem, toen hij zich omwendde en op het venster toeliep, roerloos aan stond te staren. Hij had het licht achter zich, en ik vreesde al, dat hij me gezien had, maar dat bleek niet zoo te zijn. Hij schudde de krant met de asch uit 't raam leeg, stak een sigaret aan en gooide den lucifer ook naar buiten en ging toen de kamer weer in. Als viel het hem plotseling in, keerde hij weer om, en trok aan het gordijnkoord, maar dat werkte niet.

Hij was niet alleen, want van het raam af sprak hij tegen iemand dieper in de kamer.

"Weet je zeker, dat je ze allemaal hebt?" vroeg hij.

De tweede aanwezige kwam binnen den gezichtskring. Het was Davidson.

"Al wat er lag, meneer Schwartz," antwoordde hij. "We waren bijna klaar, toen de vrouw spektakel maakte." Hij greep in zijn zakken. Ik verwachtte

een appel en zijn zakmes, maar hij toonde een klein voorwerp in de palm van zijn hand.

"Ik had 't beter alleen kunnen doen, meneer Schwartz," zei hij. "Dezen ring vond ik vanmorgen in Briggs' zak. Die is van 't meisje."

Schwartz vloekte, nam den ring in zijn vingers en hield hem onder 't licht. Hij maakte een beweging, alsof hij hem uit 't raam wou gooien, maar de begeerlijkheid hield de overhand; hij liet hem in zijn vestzak glijden.

"Je bent een ezel, Davidson," zei hij grijnzend. "Als zij ze niet heeft, is 't Wardrop. Je bederft den boel en dan krijgen we een hoop kabaal. Zeg, dat Mc Feely bij je komt."

Davidson ging, want ik hoorde de deur dicht doen. Ik keek op mijn horloge. De tijd was bijna om.

Van beneden kwam er een nieuwe golf van lawaai. Ik leunde voorzichtig naar buiten en keek

keerde zij zich niet naar mijn kant; ik kon zelfs haar profiel niet zien.

Wat er toen gebeurde, kwam zoo onverwacht, dat ik er bijna niets méér van heb dan een vluchtige voorstelling. De man strekte de handen uit als om haar te beduiden, dat hij aan haar wensch niet kon of niet wilde voldoen. Hij was vuurrood van woede, en het leelijke litteken op zijn voorhoofd was zichtbaar als een breede striem. Het volgende oogenblik zag ik de vrouw haar rechterhand opheffen, met iets er in.

Ik gaf een schreeuw om Schwartz te waarschuwen, maar hij had de revolver al gezien. Toen hij haar hand opzij sloeg, viel het schot. Ik zag de vrouw wankelen, zich aan een stoel vastgrijpen, achterover vallen.

Toen ging het licht uit, en ik keek tegen een breeden zwarten muur.

Ik keerde mij om en rende naar de trap. Gelukkig vond ik die vlug. Ik viel meer dan ik liep naar de benedenverdieping. Toen ging ik den verkeerden kant op en verloor eenige minuten. Mijn laatste lucifer bracht me terecht en ik belandde op het erf, en op de straat.

Het regende steeds harder, en het donderde bijna onafgebroken. Ik holde den hoek om, en vond zonder moeite het poortje van de Witte Kat. Het binnenste poortje was niet op slot — Burton had het los gelaten — en in de club hoorde ik gelach en het refrein van een populair liedje. De deur ging open, juist toen ik boven aan het trapje stond, en ik tuimelde bijna naar binnen.

Daar stond Burton in de keuken, met twee oudere mannen, die ik niet kende, ieder met een pot bier. Burton had er twee, en hij stak er mij een toe, terwijl ik trachtte op adem te komen.

"Je hebt gewonnen," zei hij. "Al ben ik een ploeterende journalist, die z'n duiten hard nodig heeft, ik wil er niet om liegen. Hier heb je Osborne van de Star en McGithe van de Eagle — mr. Knox. Ze hebben binnen het schot gehoord, en als ik hun de historie niet verteld had, was er een paniek gekomen. Wat mankeert je?"

"Burton," hijgde ik, "laten we direct zachtjes naar boven gaan. Ik heb niet geschoten! Er ligt daar een vrouw dood!"

De drie reporters namen mijn zenuwachtig bericht heel kalm op. We slenterden zoo onverschillig als we konden door de gelagkamer. Toen we echter de deur achter ons dicht hadden, lieten we onze voorzichtigheid varen. Ik bracht hen naar de kamer, waar ik het lijk van Fleming had gevonden en nu weer een lijk meende te zullen vinden.

Op het portaalte boven aan de trap stond ik plotseling voor Davidson, en achter hem zag ik rechter McFeely. Davidson probeerde de deur, waarachter Fleming was doodgeschoten, met een looper te openen, maar de deur was van binnen gegrendeld. Er zat maar één ding op: ik klom op de schouders van een der mannen, een langen kerel, wiens gezicht ik mij nu nog niet herinneren kan, en door voorzichtige pogingen en de hulp van Davidson's lange armen kwam ik door het raampje boven de deur en sprong in de kamer.

Wat zou ik te zien krijgen? Ik stond in dichte duisternis. Ik wist, dat ik de zware hand van Schwartz niet aan mijn keel had gevoeld, toen ik de deur eindelijk open had en het licht uit de gang binnendrong, en ik zuchtte diep van verlichting. Burton draaide het electrisch licht aan; en toen — ik kon mijn zinnen nauwelijks gelooven — de kamer was leeg.

Eén van de mannen grinnikte.

"Beetgenomen," ze hij luchtig. "Wat had jij met je vriend eigenlijk voor, Burton?"

Maar ik bleef staan en raapte een kleine, met nikkel beslagen revolver van den vloer. Ik toonde die op mijn handpalm, en de anderen keken er met respect naar.

Burton stond intusschen niet stil. Hij trok een van de twee deuren in de kamer open, en we zagen een ondiepe kast, met behangsel op de muren en een rij kleerenhangers. De andere deur klemde zwaar. Een van de mannen wees naar den vloer: een stukje zwarte stof zat er tusschen gekneld. Met vereende kracht kregen we de deur toch open.

(Wordt voortgezet)

DE DICHTER IN HET WOUD

*Ik ben het leven moe... 't Lust me mij op te hangen
Aan genen hoogen boom van 't maagdelijke woud.
Eén stonde nog, en dan heb ik niets meer te verlangen:
Mijn ziel naar hooger sfeer, mijn lichaam marmerkoud...*

*Vaarwijl, o wereld, gij, met uw bedrieg'lijkheden...
O, dood! genaak nu ras... omarm mij, kille wind...
Laat mij, van de aarde los, in 't rijk der schimmen treden
Waar ik geen menschenvee of aardsche smart meer vind.*

*O, koord, waaraan weldra mijn zielloos lijk verstijpe.
U kus ik, — als ik eens de trouwelooze deed
Om welker snood bedrog ik deze daad bedrijve.
En die mij al ontnam, wat liefde of leven heet...*

*Want sinds haar laag verraad kon ik slechts haat nog noeden.
De lust tot arbeid bloed... De honger werd mijn deel. —
En wil ik mij alsnog voor hongerdood behoeden. —
Welnu dan, koord des doods, wring toe mij thans de keel!*

*Ha, koord! ik slinger U om deze kronkeltakken...
Hoe zoet lijkt sterven mij... aan aardsche zorg ontrukkt...
De doodslus nu gevecht, — wil, lus, een weinig zakken...
Een laatste afscheidsgroet... Nu 't moede hoofd gebukt...*

*O dood, laat levenszat, mij thans in d'arm u zijgen, —
Trek aan, koord! —*

*Maar o neen! o macht nog — niet zoo vlug!
'k Bedenk: Voor dit gedicht kan ik weer geld verkrijgen. —
Dan leef ik nog één dag! —*

Koord, ik kom morgen terug!

J. D.

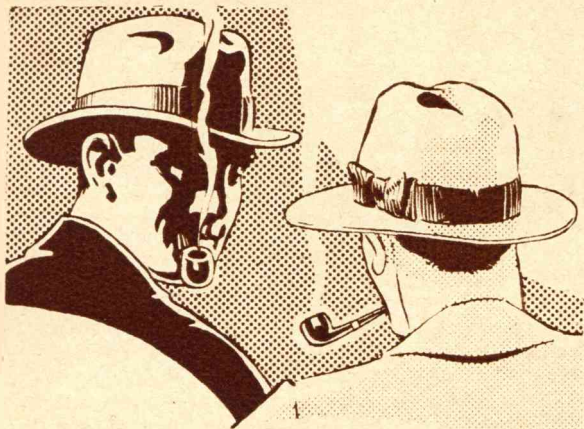
naar de benedenvensters; ze waren nog dicht en donker. Toen ik weer opkeek naar de kamer aan den overkant, zag ik met verbazing, dat er weer iemand anders in de kamer was — een vrouw.

Schwartz had haar niet gezien. Hij stond met z'n rug naar haar toe, den ring te bekijken. De vrouw had haar voile opgeslagen, maar ik kon haar gezicht niet zien op de plaats, waar ze stond. Ze leek klein bij den kolossalen Schwartz, en ze was in 't zwart gekleed.

Ze scheen iets gezegd te hebben, heel zacht, want Schwartz hief plotseling het hoofd op en draaide zich snel om. Ik kon hem duidelijk zien, en ik had nog nooit op 't gezicht van een man zoo veel woede en vrees uitgedrukt gezien. Hij antwoordde — een paar woorden, fluisterend, en maakte een beweging, alsof hij haar een stoel aanbod, maar zij sloeg er geen acht op.

Ik weet niet, hoelang ze praatten. Een nieuwe uitbarsting beneden maakte het mij onmogelijk, iets te verstaan, en ik kreeg geen oogenblik haar gezicht te zien. Ik dacht aan mevrouw Fleming, maar deze vrouw scheen jonger en slanker. Schwartz deed zijn best, haar te overtuigen, meende ik, maar zij bleef onbeweeglijk staan, boos, hem strak in 't oog houdend. Zij scheen iets gevraagd te hebben, en zich niet te storen aan de uitvluchten van den man.

Het zal een minuut of twee drie geduurd hebben, maar het leek mij veel langer. Schwartz scheen het redeneeren opgegeven te hebben, en wees naar het venster, als om haar te wijzen, dat daar door verdwenen was, wat zij zocht. Zelfs toen

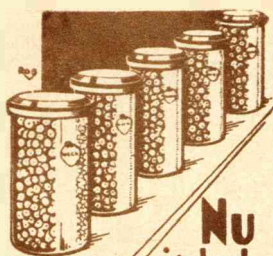
Een pijp, waaruit geen Ster-tabak wordt gerookt, is als een miskende kameraad.

Uw vriend wilt ge het beste geven, doe ook zoo met Uw pijp, stop ze met

STER-TABAK

En Uw pijp zal een vriend blijken te zijn, die weinig van U vraagt, maar U veel genot schenkt.

**STER
TABAK
MAAKT
VRIENDEN**

Nu
is het
WECK
tijd!

maar alléén met
**TOESTELLEN
INMAAKGLAZEN
GUMMIRINGEN**

merk

WECK

kunt U „wecken“

Let daarom bij aankoop
op het merk!

Prijzen
belangrijk verlaagd!

**Dr. H. NANNING's
Zetpillen tegen
Aambeien**

werken pijnstillend en genezen
in korten tijd de ontstoken
slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer ge-
makkelijk. Verkrijgbaar bij alle
Apothekers en Drogisten à
f 1.75 per doosje van 12 stuks.

Fataal, wanneer de chef gaapt!

Gapen werkt aanstekelijk, verspreidt vermoeidheid, overspanning en een atmosfeer van lusteloosheid. Voor den chef alsmede voor alle leiders moest het vanzelfsprekend zijn, elke ongewenste vermoeidheid door eenige Kola Dallmann tabletten te verwijderen. Maar ook aan den vooruitstrevenden kantoorbediende biedt Kola Dallmann goede diensten. 2 à 3 tabletten maken het hoofd helder en tot denken bereid, brengen verhoogde geestes-activiteiten en verhinderen het, in den omgang met menschen, zoo onaangename gapen.

KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster bij het Verkoopkantoor voor Nederland van Dallkolat. Postbus 679, Amsterdam. Doos 80 cts., verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen. Let op den naam KOLA DALLMANN.

Ga naar Specht Het komt terecht

VERRAST

zijt ge bij het bezoeken van onze magazijnen over de enorme keuze in kleding, huisraad, enz. enz.

GENEIGD

tot koopen zijt ge spoedig, als ge de prima kwaliteit van al onze artikelen ziet. En wanneer ge dan de gemakkelijke betalingsconditiën kent, zijt ge vast

BESLOTEN

onze klant te worden. Zoo combineert ge 3 voordeelen: onbeperkte keuze, onovertroffen kwaliteit, gemakkelijkste betalingsconditiën.

Vraagt geïllustreerden catalogus:

N.V. HOLLANDIA'S GOEDERENHANDEL

ROTTERDAM
GED. BOTERSL. 129-136

DEN HAAG
PRINSEGRACHT 42

UTRECHT
VOORSTRAAT 22
KALVERSTRAAT 9

De knappe moderne en elegante

vrouw zal steeds aantrekkingskracht bezitten en de aandacht trekken. Maar gratie en charme komen eerst dan tot hun volle recht, als zij met slankheid gepaard gaan. Het is daarom zaak het Gewicht te beperken en dit kan zonder eenig gevaar voor de gezondheid en zonder diët door middel van Facil-Pastilles geschieden.

Dit volkomen onschadelijke vermageringsmiddel is verkrijgbaar in Apotheken en drogisterijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken. Gebruiksaanwijzing, tabel van normaal gewicht en referenties van personen, die door Facil slank zijn geworden, zijn aan iedere buis toegevoegd.

UW BREUK GENEEST ZONDER OPERATIE

G. H. SCHOLTE
Aert van Nessstraat 106
Rotterdam

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. **DE** genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

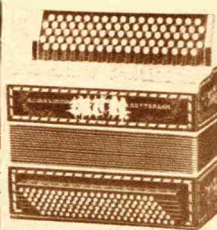
S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

VANAF f 1.—

per week worden geleverd:
Karpotten, Tafelkleeden,
Bedden, Dekens, Lingerie,
Stukgoederen, Zeil, Loopers
Tevens

**DAMES-, HEEREN- en
JONGENS KLEDING**
voorradij — Prima kwaliteit
Oranjeplein No. 7 en 8
v/h Boekhorststraat 157 a
Gesloten huis.
Geheimhouding verzekerd!

CHROMATISCHE HARMONICA'S
Leermethodes voor eerstbeginnenden
Jazzbandtrommels en -onderdelen
Eerste klas reparatie-inrichting

ADRES VAN VERTROUWEN
A. J. VAN GORCUM
INSTRUMENTMAKER
ESSENSTEINSTRAT 152, VOORBURG

Nog eenige zeer goede tweedehands instrumenten voorradig!

WAAROM

zoudt U een minderwaardig rijwiel
koopen, wanneer U onze 1e klas

H. B. S.

RUDGE WHITWORTH RIJWIELEN

kunt koopen op termijnbetaling met
f 1.50 per week zonder vooruitbetaling?

W. VAN BEIJEREN

Zoutmanstraat 69-71 - Tel. 30588

Grootste Reparatie-inrichting hier ter stede

**FEEST-
ARTIKELN**
voor elke gelegenheid
KLAASSEN
Prinsestraat 4
Tel. 13324